چې داړاړي زه ژاړم

لیکوال

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

«چې د اڅاړي زه ژاړم»

پــــــــــــــه دې وروســــــــــــــتيو کې دلنډو کيســـو دژباړولو او ليکلو بازار يو څه تود شـوی. ځنـې ليکـوالان د خپـل ژونـد تجربې او هغـه پيښـې چې يـا دوی ورسره پخپله مخ شوي وي او يا هم له نورو يې اوريدلي وي د قلــم پــه ژبــه ترنورو ورســوي يو شــمېر نور ليکوال چــې بيا د نورو ژبو ســـــــــــــــــره بلـــــــــــــــــد تيا لري بيا د نورو ژبو د ليکوالو فکر پخپلو الفـاظو کې کـې ترنـورو رسـوي. چې دواړه چارې پخپـل ځـای ديـوې ژبـې د بډا اينې لپاره د پام وړ او اړين دي.

محبوب هم يو ځوان ليکـوال ،شـاعر او دادې ترڅنګ يو ښـه ژورنالېست دی چې ذهـن او قلـم يـې هـيڅ کلـه هـم سـتړيانه مـومي. محبـوب سـره لـه دې چـې ډېـر کـم وخـت کيـږي چـې د شعر او ادب ډګر ته يې مخه کړې خو په ډيـر کـم وخـت يـې لـه خپل عمرنه يو څه ډير کـار کړی. هغـه کـه دراډيـو پـه برخـه کـې د خپرونو جـــوړول او وړانـــدې کـــول وي ،او يـــا هم د شعر او نثر د ليکلو په برخه کې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به راشم د محبوب دلنډو کیسو ټولګې ته چې نوم یې «چې دا ژاړې زه ژاړم» دی. په دغه ټولګه کې ښاغلي محبوب ۱۳ کیسې تربیلا بیلو عنوانو را اخستي چې د ټولو کیسو نومونه یې ډیر ساده او اشنادي د کیسو دوړاندې کولو ژبه یې روانه او عام فهمه ده. زیاتره کیسې دده د خپل ژوند تجربې دي چې دی پخپله د ژوند په مختلفو مرحلو کې ورسره مخ شوی او دده په ذهن کې یې ځای نیولی او دی یې دې ته مجبوره کړی چې ترڅو د خپل زړه خبرې چې تر ډیره وخته به یوا ځې له ده سره ول دیوې کیسې په شکل ترنورو رورسوي او د خپل زړه دردله نورو سره شریک کړي.

انسان هیڅ کله هم په یو حال نه پاتې کیږي بلکه د وخت او زمان په بدلید و سره په هر انسان کې د پام وړو تغیرات راځي او بیا په ځانګړې توګه یو لیکوال او شاعر چې شعر او نثر یې ورځ تربلې پښیږي، رنګ او خوند یې زیاتیږي .ددې خبرې نه مې موخه د محبوب صیب لیکوالي او دده لنډو کیسو لومړۍ ټولګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اد محبوب صيب لـو مړې تجربه ده ممکن ځنې نيمګړتياوې به هم ولـري.خو بيا هم تر ډيره محبوب صيب پخپله لو مړې تجربه کې بريالى دى اوزه په دې هيله يم دا کيسې به حتما ستاسې د پام وړوي او په ډيرمينه به يې تاسې لولى.

په پاى کې محبوب صيب ته دده د کتاب مبارکي وايم او په راتلونکي کې ده ته لابرياليتوب غواړم ،قلم دې تاند او په عمردې برکت وي.

محمد واصل وصال

کابل وزيراکبرخان مېنه

داراکوزيا راډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی پل دي نېکمرغه

دتېرو څو کلونو په اوږدو کې مو دهېواد زیاتره لیکوالو داګیله ښوده او په دي فکرمن وو چې په پښتو ادب کې دشعر لیکل مخ په وده دي خو نثر ته څوک پام نه کوي او په دي برخه کې څوک هڅه نه کوي خو له نیکمرغه له څو تېرو کلونو راوروسته کله چې مو په هېواد کې یو سیاسي بدلون راغی چې دغه بهیر دیو شمېر زیاتو غږېزو ،انځوریزو او چاپیزو رسنیو له خواورته چټکتیا ورکړل شوه چې دچاپیزو رسنیو او چاپونو په ترڅ کې مو ځوانو او پخوانو لیکوالو ډېرې پنځونې او تر ځنګ یې دا تر یوه بریده دادب دوه یم زېرمتون یانې څېړنې ته هم لږ ډېر کار شوي خوددي پرخې په پرتله مو پنځونکی پرخه ډېره بډایه شوی ده چې نه یوازې لنډې کیسې و پنځېدې بلکې تر ډېره ناولونه او رومانونه هم ولیکل شو او ددې تر څنګ دشعر لیکلو بهیر هم مخ په وده دی او که په لنډه ډول ووایو دواړه ښه په سیالۍ کې دي. په هر ډول زه په دې نور څه نه وایم راځم دې ته چې په هغه وخت چې زه ،خوګیانی صاحب ،وصال صاحب ،محبوب صاحب او نور ګنهو دوستانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځای او په يوه راديو کې په دنده بوخت وونو هر يوه به هڅه کوله چې ښه خپرونه رامنځ ته کړي او ښه يې وچلوي خو ددې تر څنګ په دې هڅه کې هم وو چې هر يو يوڅه وليکي او يو څه په ليکلو تور کړي چې په دې هڅه کې موږ تر ډېره بريالي شو چې ښه بيلګه يې دمحبوب جان دغه دکيسو ټولګه (چې دا ژاړي زه ژاړم) ده.ده ته ددې ټولګي دچمتو کولو له امله وار دمخه ورته مبارکي وايم او دده دنور پنځونو په تمه.خو خبره دلته پای ته نه رسوم اودده په دغه کيسو په اړه به يې لو مړی ښه اړخونه او بيا به يې په يو څه ستونزو وغږېږم دده کيسي تر ډېره بريده زړه راښکوونکي دي ،پراګرافونه يې لنډ او له معنا نه ډک دي په لوستلو کې رواني لري او دولسي وګړو له ورځنۍ لهجې سره سمې دي ،زياتره عنوانونه يې په زړه پورې او له تلوسې سره مل دي ،په دې توګه کيسې يې په اوږدوالي کې له کيسه ليکنې لاروچارو سره سمې دي ،اوپه تېره عنوانونه يې په ټولنېزو ستونزو راڅرخي لکه دغه عنوانونه يې: دمور په ارمان ،بوټی په ډنډر کې ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داژاړي زه ژاړم ،سوي ډوډۍ ،دټوپک مشغولا او داسې نور....

خوددې تر څنګ ځنې نیمګړتیاوې هم شته البته زما په خپل نظر ددې ټولګې پراګرافونو په لوستلو کې یو څه ستونزه شته چې دغه ستونزه په کې ځنیو نا پښتو کلمو رامنځ ته کړې او همدارنګه دزیاترو کیسو پای یې په تلوسې سره پای ته نه ده رسېدلې حال دا چې دکیسې لیکلو یو اصل هم دا دی چې باېد خبره په پوره توګه پای ته نه وي رسېدلي او په داسې توګه یې پای موندلي وي چې لوستونکی ورته په تلوسه کې پاتې شي او په اړه یې راز راز فکرونه وکړي.

خبر په هر ډول خو دښاغلي محبوب کیسې په ټولنیزو ستونزو راڅرخي او په زړه پورې والی یې هم په دغه کې دی.دده کیسې لوستل ماته ډېر خوند راکوي او خوند یې راته په ډېرېږي چې ټولنیزو ستونزو څرک په کې په زیاته اندازه راغلی په دې تمه چې لوستونکي یې ولولي او دورځني ژوند په چارو کې ترې ګټه واخلي او ښاغلي محبوب ته ددې په څېر دنورو پنځونو هیله کوم قلم یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاند او نېکمرغه ژوندورته غواړم.او ورته د پښتو ادب په ډګر کې دا لومړنی پل نیکمرغه غواړم او مبارکي یې له امله ده او دده کورنۍ ته وایم.او هیله من یم چې دده په څېر نور ځوانان هم په دغه ډول د پښتو بڼ زرغون او تاند کړي په همدې تمه.

ضیاالرحمن حبیب سـپین غر
دکونړملي راډیو تلوېزون انګر
1390-1-15لمریز لـــېږدیــز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مورپه ارمان

سهار وو د چای له څښلو نه وروسته مې پریکړه وکړه چې خپل دوکان ته به ځان رسوم ځکه پوره درې ورځې مې په کور کې تېرې کړې وې، زما دوکان په جم بازارکې،او کور مو په ننګرهار کې وو ، له خدای(ج) پامانۍ څخه وروسته د سړک په لور روان شوم زمونږ کور له سړک څخه یو څه لرې وو ، د سهار اته بجې به وې چې سړک ته ورسیدم ، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر کې کیناستم دا چې په هغه وخت کې د تورخم دروازه هم بنده وه او چا نه شوه کولای چې لاړ شي نو اکثره خلک به په څخوبي کنډو تله زه هم د څخوبي په لور روان شوم.

د څخوبي غر یو خړ پړ غر وو د دوړو او ګردونو څخه یې بل څه نه لرل یوائې دوړې او ګردونه په کې ښه پریمانه وو، په موټر کې کیناستم او د څخوبي د غره په لورې مو لاره لنډوله.

د غرمې یو لس بجو ته به ایله یو څو دقیقې پاتې وې، موټر کې مې سترګې هم یو څه سره ورغلې وې، چې د فلینګ کوچ کلینر د کوزیدو غږ وکړ، ډیره سخته ګرمي وه لمر خپلې شغلې په پوره تیزۍ سره په مځکه لږولې وې،د موټرو د تم ځای سره یوه د لوښو ګوډله هم موجوده وه چې دوه غټې غټې چاټۍ ګانې په کې ایښې وې،دوه تنکي ځوانان ورسره هم ناست وو، چې د یوه ګلاس په سر به یې دوه روپۍ اخیستې ما هم اوبه وڅښلې روان شوم د پښو له لږ مزله وروسته د غره بیخ ته ورسیدم غره څوکې په لورمې حرکت پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زه يوا ځې نه وم بلکې سلګونو څه چې په زرګونو خلکو مې ملتيا کوله،د ماشومانو شور جوړ وو ،چا ژړل او چا خندل څوک غره ته خوشحاله وو او څوک خفه ،د لوی غره نه مخکې يو وړوکې غر وو هغه خلکو چې مخکې يې دا ځای نه وو ليدلې او نه هم په دغه لاره تللي وو هغو ډير خوشحاله وو ،دوی په دې فکر کې وو چې بس همدا وړوکې غر دې او بس اخوا پاکستان دې.
ګرمۍ خوله لګولې وه ډير زيات ګردونه وو اکثره ښځې او ماشون به چې ستړي شوه نو په غره کې به دمې د پاره ناست وو ،په ځان به يې د څادرونو سيوري کړي وو ، د ټولو د خولې يو غږ واته چې ډيره ګرمي ده يا الله (ج) باران وکړې...
له الله (ج) څخه به يې د مرستې غوښتنه کوله ،سمه د محشر ورځ وه، د هڅ چا يو بل ته پام نه وو هر څوک په خپلو خولو کې ډوب وو ،هر چا کوښښ کاوه چې ځان ځای ته ورسوي ،ځينو ځينو خو به کومې ګنډې چې نور به يې ستړي کړې وو په غره کې پريښودې تر څو په اسودګۍ سره وخيژي ،خو بيا هم په دغه غره يوا ځې ځان پورته کول څه اسان کار نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم د دغو خلکو ملګری وم له ما سره کومه ګنډه هم نه وه، زه ډیر په اسانۍ سره ختم ځکه که به ستړې شوم نو یو ډډې ته به کیناستم او چې دمه به مې وکړه نو روان به شوم، خو مګر هغو خلکو ته بیا مشکل ډیر زیات وو کومو سره چې ښځې او ماشوم وو هغوي ډیر په تکلیف وو ، په دمو دمو ختل زه جره انسان وم د ټولو دمخه د وړې غونډۍ سر ته وختم.

یو ډډې ته کیناستم له پاسه مې لارې ته کتل یوه توره لیکه جوړه وه، تا به ویل لکه ښامار چې تږی وي او د غر سر ته د اوبو په تالاش په ډیرې چابکۍ راروان وي خو کله کله به د دغه ښارمار تنه ګډه وډه شوه او کله کله به بیا یوه توره لیکه جوړه شوه.

زه د همدغه وړوکي غره په سر ناست وم او د بل لوی غره د ختو په اړه مې فکر کاوه، چې ژړا مې تر غوږو شوه.

د ژړا د اواز سره سره مې یو څه بنګار هم تر غوږو شو خو خیر زه یې په کیسه کې نه شوم، لږ وروسته مې یو ځل بیا هاغه معصومه ژړا او یو غږ چې داځل پرې یو څه پوی شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویل یې که په مزدورئ کوم کس پیدا کیږي مزدوري به ورکړو خو چې دا بلا خو یوسي.
او ورسره مې یو بل غږ هم تر غوږو شو چې په تونده لهجه ورته وواییٖ:دا دې څه د پلار کور نه دی چې څوک په مزدورۍ پیدا کړې دلته خلک ځان پورې حیران دي او ته د مزدورۍ خبرې کوې.
کله مې چې شاته پام شو ما په لومړي ځل د داسې پیغلو په مخ اوښکې ولیدې،زما په گمان په ټول عمر کې به یې هم ژړلي نه وي ،د دوي مثال د یوه داسې سوالگر په څیر وو چې په ډک بازار کې ناست وي خو مگر څوک کوم خیرات ورته نه ورکوي،د چا وس هم ورسره نه کیږي چې خیرات ورکړي او د نا امیدۍ سترگې یو خوا بل خوا اړوي،او بیا هم په دې تمه وي چې یو څوک به راشي، په دغه ځای کې مې په دربو پیغلواو یوې پخې ښځې سترگې ولگیدې.
د دوي له خوا ما ته یوې ماشومې رامنډه کړه یوه کلکه غاړه یې راکړه ، داسې راغاړېوته ته به وایې چې ما چیرې مخکې لیدلې وي ، له ځانه سره مې وویل لکه چې دې ښځو پویه کړې ،اوس به راڅخه مرسته غواړي ، ښځو راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانېه ما تـه کتـل او مـا لـه ماشـومې سـره ځـان مشـغول کـړ، ماشومه به تقريباً د پنځو کاله وه.
په وړه ژبه يې وويل: کاکا ځو ما هم بې له دې چې څه ووايـم روان شوم ماشومه مې پـه غيـږ کې ونيولـه، زه ځکـه بې لـه کومې خبرې څخه روان شوم مـا فکـر کـاوه هسـې نـه چې دا ښځې کوم پيټې راپه شا نه کړي.
د دويم غره د څوکې پـه طرف مې مـزل شـروع کـړ، ښـځو هـم ماته څه ونه ويل، خو زه هم تلم او پـه لاره مې لـه ماشـومې سره خبرې کولې پـه تلـو تلـو کې د ماشـومې لـه خبرو څخـه داسې وپوهيدم چې د هغې نـوم اسـماء دی دغـه درې واړه انجـونې يـې تـرور گـانې دي او زړه ښـځه يـې نيـا ده، د دوي کور په پيښور کې دی.
د اسما خبرې ډيرې خوږې وې، پـه خبـرو خبـرو کې د غـره نيمـايي تـه رسـيدلې وم، لـه ځانـه سره مې فکـر وکـړ، چـې پـردی انجلۍ دې روانـه کـړې هسـې نـه چې کومـه سـتونزه درته پېښه نه شي د غره يو گټ ته د دمې لپاره کيناستو.
له اوږده ځنډه وروسته ښځې راورسېدې زه په دې فکر کې وم چې له دوي سره به کومه گنډه وي ځکه يې ورته ژړل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله هغوی راغلې له ځانه سره یې هڅ هم نه لرل یوا ځې یو د جامو بېک وو چې هغه هم زړې ښځې په سر کړې وو ښځې هم زما خواته راغلې، کیناستې او په دوعاوو یې خپلې خبرې پیل کړې.
الله(ج) دې له تاسره ډیر ښه وکړي خدای(ج) دې هر ارمان پوره کړه پیغلو انجونو هم له مانه کوم ستر ونکړه، په گمان مې چې ډیرې ستړې وې ځان ته یې هم فکر نه وو، ښځې وویې: ځویه یوه میاشت کیږي چې واده ته راغلي یو او لاره رابانـدي بنـده شـوې ،کـور مـو هـم پـه حـاجي کېمـپ کـې دی، اخر تنگ شو نو ځکه مو دغه غر ته زړه ښه کړ، خو کـه مونږ داسې خبر وو چې دا دومره لوړ غـر دی نـو یـو کـال بـه نـور هـم پـاتې وو خـو پـه دې غـره نـه راتلو څـه وکـړو اوس راغلي یو...
په خپل تور ټیکري یې خپلې خولې وچې کړې او یو اوږده ساه یې واخیسته، بیا یې په خبرو شروع وکړه.
دې جنکو هم دا ماشوم نه شوه وړلې ،دا ښه وو ځویـه ! چې ته راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې له خولې مې چې د ځوي نوم واوريده نو په زړه کې مې يو خوږ درد راپورته شو ، يو داسې درد چې زه يې اوس د بيان وس نه لرم او زما په قلم کې هم دومره زور نشته چې ويې ليکم ،د دې ښځې په خبرو کې يو بيل رنګه قوي ځواک نغښتې وو چې زه يې د ځان لوري ته کش کولم،د دغې ښځې په سترګو کې د مورنۍ مينې تجلا له ورايه ښکاريده ،ماد خپلې مور مينه نه وه ليدلې،زما مور هغه وخت له دې فاني دنيا نه سترګې پټې کړې وې کله چې زه پيدا شوم ، ما ته چا هم په داسې مينه د ځوی نوم نه وو اخيستې،ما هم تر اوسته چاته د مور نوم نه وو اخيستې خو چې ولې مې ورته د مور لفظ له خولې اوت...

له ښه ساعت دمې وروسته چې ښه مو معارفت سره وشو روان شو زه د ټول نه مخکې وم،اسماء زما په غيږ کې وه ،ټول چپه خوله روان وو ،خو زه نه پوهيدم چې ولې زما زړه غواړي چې له دې زړې ښځې سره خبرې وکړم زما زړه بې واره ټوپونه وهل او همدا يې غوښتل چې د دې ښځې له خولې يو ځل بيا د ځوي لفظ واورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه طاقت نه کاوه،بیا مې هم خبرې ورسره شروع کړې ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، زه په دې وپوهیدم چې دغه ښځه درې لورګانې،یوځوی لري،میړه یې پخوا په انقلاب کې مړ شوی،اصلاً د پغمان او سیدونکې دي،په خپلو خبروکې یې دا هم وویل چې ځوی یې ځکه افغانستان ته نه راځي چې تربوران یې وربانـدې زورور دي ،لـه ډیرې اوږدې مرکې ښځه وروسته د غره بیخ ته ورسېدو ، مـا خو هڅ کله هم د خپلې مور مینه نه وه لیدلې خو د دغې ښځې خبرو ماته د مور د مینې ارمان راوست،او په خپل زړه کې مې د اسمانونو له مالکه ګیله کوله چې ولې دې زه له دغه خوږ نعمت ښځه بې برخې کړی یم ،ماته دا ښځه کټ مټ د خپلې مور په څیر ښکاره شوه ،حال دا چې ما خپله مور نه وه لیدلې خو ما فکر کاوه چې همدا زما مور ده.
د غره په بیخ کې څو ډاډ سنې ولاړې وې،ډریورانو یې چغې وهلې.
علي مسجد ته !
علي مسجد ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیناستو ،لږه دمه مو جوړه کړه ،یو سوچ چې زه یې ډیر زورولم هغې هڅ په دمې پوی نه کړم.
ماسره په جب کې نهه سوه روپۍ وې ،له ځانه سره مې فکر وکړ که چیرې له دې ښځو سره ځې د علي مسجد پورې کرایه درې سوه کلداري ده نو د پنځو کسانو یو نیم زر روپۍ شوې،له ماسره نهه سوه روپۍ دي ،دا هم راته بې غیرتي ښکاره شوه چې بیا هلته هغوي ته وایم چې پیسې راکړئ.
نو له ځانه سره مې وویل چې دوي ته به څه بانه وکړم چې زه همدلته پاتې کیږم په موټر کې به یې کینوم ، زه به بیا وروسته لاړ شم.
همداسې مې وکړل ،ښځې ته مې وویل چې تاسې لاړ شئ او زه پاتې کیږم ښځه ډیره هوښیاره وه لکه هغه چې له مخکې نه په ما پویه وي ماته یې وویل:گوره ځویه که د پېسو یا کومه بله خبره وي نو ما ته یې ووایه هڅ پروا نه کوي ،خو ما ټینګار وکړ چې داسې هڅ کومه خبره نشته خو زه اوس نه ځم زه یو ملګري ته انتظار یم کله چې هغه راشي نو بیا ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مې په موټر کې کينولې ځو ځله راتـه زړه وويـل چې صفا ورته ووايه چې زما سره پيسـې کمې دي ،دا خبـره هـم راتــه يــوه بــې غيرتــي ښــکاره شــوه د کــور پتــه مــې تــرې واخسته، ورته مې وويل چې حتماً به يوه ورځ درځم .
موټر روان شو ،داسې احساس مې کاوه لکه لـه مانـه چې زما روح وړي ، لکه د يوه بې وسه انسان په ځير ولاړ وم او له لاسه مې هڅ هم نه کيده .
روح مې په بدن کې پـه لـړزا شو ،زړه مـې بې واره ټکانونـه کول،هڅ نـه پوهيـدم چې ولـې پـه دې لاروۍ پسـې زمـا زړه خوږيږي...
له ښې ډيرې مودې وروسته زه پـه يـوه بـل مـوټر کـې سـپور شوم ،مـوټر د غرونـو پـه منځ کې لاره لنډوله خـو زه هـڅ نـه پوهيدم گنگس وم هڅ مې هم نـه اوريـدل لکـه يـو ويريـدلې ماشوم ، نه پوهيدم چې موټر بـه څومره مزل کړی وو خـو د موټر بريک او د خلکو شور ماشور راپه خود کړم،کله چې له موټره کوز شوم،نو له خلکو مې واوربدل چې لـه گړنگـه لاندې يو موټر پرېوتی او ټوله امله يې وژل شوې يوازې يو ماشوم بچ دی،په سر کې مې يو ډز وشو نور پوی نه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یوه چغه مې له خولې ووته او په ژړا ژړا مې منډې شروع کړې، ځان مې لاندې موټر ته ورساوه، په اول قدم کې مې په هماغه چا سترګې ولګېدې چې په لومړي ځل یې ما ته د مور مینه راکړې وه، خو مګر ما ورسره ډیره غټه جفا وکړه ،کاش چې زه هم له دې سره په همدې موټر کې وای چې زه هم مړ وای.

زه له وړکتوبه بد قسمته وم اول مې خپله مور مړه شوه په هغه وخت کې خو په دې بدبخته دنیا پاتې شوم ، خو چې کله بیا د مور د مینې خبر شوم،ډیر ژر مې دا دنیا رنګه شوه.

او هغه څوک چې زه یې له دې مینې خبر کړم ډیر ژر له مانه ولاړه، زه یې یواځې پرېښوم ما په ټول عمر کې د مور مینه نه وه لیدلې یواځې یو څو شېبې وې هغه هم د خوب کاته وو خو زه به اوس په ټول ژوند کې د مور ارمان کوم.

۱۳۸۹دلوه ۱۵

بټې کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم ټولګی

لمر جګ ولاړو ،لـه کړکـۍ یـې خپلـې شـغلې کـوټې تـه پـه سرعت سره د ننه کولې د لمر ځلانده شغلو یې د تورو زلفو سره لـوبې کـولې لـه ښـه سـاعت وروسـته یـې د سـترګو د بریښـیدو حـس یـې وکـړ، پـه ارخ د اوښـتو سـره یـې د لمـر مستو شغلو سترګې بیا وبریښولې راویښه شوه.

له ویښیدو سره یې سم له خولې یو چغه ووته.

وېی خدایه !ما بوره کړې لکه چې ګلاب خان بیا بې چایو تللې.

یو سوړ اسویلی یې وکړ،شین زوړ ټیکري یې په سر راسم کړو ،د ټیکري، په سر کولو نه وروسته یې ناکهانه له خولې ووته یاالله خیر کې(کړې) له لږ سوچ څخه وروسته په خندا شوه،ښه اوس پوهه شوم دا خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتـره لـه ځایـه پورتـه شـوه پـه کوټـه کـې یـې تېـز قدمونـه واخیستل ژر ژر د ځای په خوندې کولو لګیا شوه کلـه یـې چې بیسترې او نور کالي ټول کړل نو تصمیم یې ونیوه چې د خپلې خور کره به ځي د خـور کـور یـې یـو څـه لـه کلـې لـرې وو ،خـو بیـا لکـه د لیونـو پـه څیـر ژر لـه خپـل تصـمیمه واوښته،د کور په کار لګیا شوه.

نن بسانه نه پوهیده چې ولې هم خوشحاله ده او هم خفـه پـه چلاکۍ یې د کور کارونه کول خو پـه ځـان نـه پوهیـده چـې ولې داسې ده.

نن یې د سهار چایو ته هم زړه نـه کیـده پـه کـور کـې یـې کـار کـاوه کلـه بـه انګـړ تـه او کلـه بـه پـه یـوه منـډه کـوټې تـه ننوته،زړه یې بې واره ټوپونه وهل کله به یې د خوشـحالۍ احساس کاوه او کله به یې د خفګان.

لمر ښه ګرم شوی وو خلک ورته نه شوه ټینګیدای خو مګر بسانه په هغه تاوده لمر کې لګیا وه او کـور یـې جارو کـاوه ،داسې ورتـه ښـکاریده لکـه چـې نـن یـې د کـالونو کـالونو ارمانونه پوره کیږي خو په یو شـپه کـې بـه داسـې فکرونـو پسـې واخیسـته تـه بـه وایـې چـې نـن ورځ یـې د ټـول عمـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواري او به وړي زړه نا زړه وه ،غـولى يـې جاروكـاو ، لگيـا وه تقريباً نيمايي انگړ به يې جارو كړى وو چې له خولې يې د سهار په خير چغه ووته يا الله خير كړې...
نور يې نو زړه ټينگ نـه شـو ، په بې واكـو قـدمونو د انگـور تاك ځپرگي ته راغله، په هغـه شـكيدلي كـټ كې كيناسـته چې د ميرړه د مرگه د مخه يې جوړ كړى وو دا داسې زوړ كټ وو چې ديارلس څوارلس كاله پخوا جوړ شوى وو د بسانې ميرړه پخوا پـه يوې مريضتيا مړ شوى وو اوس نو يوازې يو ځوى يې لاره چې گلاب نوميده چې اكثره د كلي هكـانو بـه ورتـه گلابـې ، غټـې سـرې ،پمـن او داسـې نـور نومونـه اخيستل.
بسانې يو ځل بيا خپل تللي روحيات سره راجمع كړه، زړه يې په دې كراروه چې گـلاب خـان ورتـه ويلي وو چې نـن د ابتدائي څخه فارغيږي،نور به متوسطې ته د كلي بـازار تـه ځي ،خو يـو دم بـه لكـه د ليونـو غونـدې پـه خبرو راغلـه نـه داسې نـه شي كيـداى كلـه بـه پـه زړه كې موسكى شـوه ،پـه مغرورانه انداز به يې وخندل او له خندا سره يوځاى بـه يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل،اوس به زه هم د کلي په ښځو کې سر لوړې ناسته یم،وایم به چې ګلاب خان په اووم ټولګي کې دی.
مخکې به چې کله،دې د کلي د ښځو په مخ کې د ګلاب خان د سبق یادونه وکړه ،نو هغوي به ورته ویل چې ته خو لاصبر وکړه هغه لا په سبر کې پوهې نه ده ویشلې او ته وایې چې مکتب کې دې هغه خوارکی ګوره چې د شپږم صنف نه فارغیږي او که نه.
دې خبرې به بسانې ته سخت زور ورکاوه اکثره وخت چې به چا ورته داسې خبرې وکړې نو د خوارکۍ بسانې سره به بل څه نه وو بغیر د اوښکو ،بې ځوابه به شوه او په مخ به یې یو سیل اوښکې راماتې شوې.
له ډیره وخته په انتظار وه،په دې تمه ناسته وه چې ګلاب به راځي ،د خپلې کامیابۍ زیری به ورکوي ،بسانې په زړه کې یې دا نذر هم منلې وو چې که چیرې ګلاب کامیاب شي نو په کور کې یې چې کومه غټه چرګه ده هغه به کلي د جومات ملا امام ته ورکوي ، بسانې ته نن بیخي کور خوند نه ورکاوه ، په خپره کې لره بره ګرځیده خو ډیره پریشانه ښکاریده تا به ویل روح ترې الوتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د خپل زوړ تيکري په گنډلو بوخته وه چې د دروازې درز يې واورېده د کلي يو هلک په منډه راغی، بسانې ابۍ !

واه بسانې ابۍ ! هله گلاب کامياب شو .

څه زما ځوی کامياب شو !؟

بسانه له ډيرې خوښۍ نه په جامو کې نه ځايېده هلک يې ټينگ ټينگ ښکل کړ ،له جيبه يې ورته يو شکيدلې پنځه گون راووست ور يې کړ، اوس نو بسانه په دې وپوهيده چې سهار يې څو ځله د ټيکري پيڅکه سر ته راتله هغه همدا د گلاب د کاميابۍ زيری وو.

بسانه په ځان نه پوهيده نن يې د کلونو کلونو ارمان پوره شوې وو خو بيا هم بسانې ته داسې بريښېده چې دا هر څه ابس دي ،په منډه د کوره ووته له لرې پټو سرته په سړک ،يو څو هلکان ښکاره شوه چې ډير په تيزۍ سره رارووان وو ، کله به يې منډه کړه ، کله به يې په يو او بل د کاغذنو بارانونه کول له منډو يې داسې څرگنديده چې خوشحاله دي، بسانه په ډير تلوار سره د دروازې مخکې ولاړه وه ،چې اوس به يې گلاب خان ځوی راځي ،په همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې یو دروند اواز راغی او له ورایه یوه شنه لوخړه هم پورته شوه، هغه متل دې چې وایي (ویشتلې په زړه بیدار وي) بسانه له مخکې نه پویه وه چې د هیلو کورګې یې وران شو ،ځای په ځای کیناسته له پښو یې ساه وختله. له لږ ځنډ وروسته یې څو کسان ولیدل چې یو کټ یې د دوی د کور په لور راروان کړی،او د بسانې په زړه کې د اووم ټولګي ارمان پاتې شو.

۱۳۸۹ دلوه ۱۷
خپله کور

بوټی که ډنډر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه بیا په دفتر کې نوکریوال وو ، غوښتل یې چې نن کور ته ولاړ شي خو مګر بل یې داسې څوک ونه مونده چې د ده په ځای په دفتر کې نوکریوالي وکړي ،مخکې به کله کله ایمل د ده په ځای پاتې کیده خو نن ایمل هم کوم ضروري کار درلود ، هغه هم له دې څخه د مخه کور ته تللې وو ،د مجبورۍ ورځې نه په دفتر کې پاتې شو ډیر زیات خفه وو په سوچونو کې ډوب وو چې څه وکړي.

خپل دفتر ته ننوت،د ټلفون غوږۍ یې راواخیسته د یو څو خبرو وروسته یې د ټلفون غوږۍ بیرته کېښوده،په فکرونو کې له دفتر نه په تیزو قدمونو ووت،ښه ساعت به نه وو تېر چې بیا لکه د لیوني په څیر راننوت،ژر یې بیا د ټلفون غوږۍ راواخیسته، زنګ وواهه له یو څه خبرو نه یې وروسته بیا غوږۍ کیښوه روان شو .

بصیر نن د نورو ورځو په څېر نه وو هم یې په څیره کې خوښي په څپو وه او هم یې له سترګو خفګان وریده، په کوچ کې اوږد اوږد وغځیده،د تلویزون ریموټ یې راوخیست،تڼۍ یې کیکاږله تلویزون روښانه شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزون کې یوه ښکلې او زړه راښکونکې منظره وه چې ورسره د یوه هنرمندې جذابه څېره هم راښکاره شوه ډېره په زړه پورې سندره شروع وه سندره به لا نه وه خلاصه چې بصیر بیا تنهۍ کیکارډله چینل یې بدل کړ، په یوبل چینل کې د یوه روغتون واټونه راښکاره شوه ، دا یوه صیحي لیدنه وه د یو روغتون ځخه چې ډېرې چاروا کي ورته راغلي وو ...

بصیر دا ځل دې ته ځیر شو له لږ وخت وروسته وپوهیده چې دا د ننګرهار صحت عامه ده لکه بصیر ته چې دې خپرونې ډېر خوند ورکړی وي،د تلویزون لور ته یې په ځیر ځیر کتل.

په تلویزون کې د ننګرهار د صحت عامې اړوند معلومات ورکول کیدل چې څومره بخشونه لري او نور...

بصیر په همدې ننداره وو چې یو دم یې په څیره کې بدلون راغی یو ځل بیا یې د تېر په څېر په سترګو کې د خفګان نښې نیښانې راڅرګندې شوې په ډېرې خواشینۍ سره تلویزون ته ناست وو او خپرونه یې ننداره کوله، په تلویزون کې بصیر د زیږنتون څانګه ولیده چې ډېرې ښځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشومان پکې پراته وو ځينو ښځو خو به خپل مخونه پټ کړي وو خو مګر بعضو يې ژير ژير مخونه چې د مريضۍ نښې په کې د ورايه ځرګندې وې ښکاره وو کيداى شي چې په دوي کې د مريضۍ د وجې دا توان نه وو چې خپل مخونه پټ کړي او يا هم کومه بله وجه به...

د بصير د واده ديارلس کاله کېده چې بچي يې نه وو ښځه يې هم په خپله خوښه کړې وه ښځه يې ناديه نوميده چې له د سره د پوهنتون په يوه ټولګي کې وه، د پوهنتون په دوران کې يې سره واده کړې وو ،خو د بدمرغه چې د دوی کوم ماشوم نه وو ،د خوشحالۍ خبره خو دا وه چې ډاکټر پس له ديارلسو کالو د دې زيری ورکړی وو چې ډير ژر به د يو ځوی يا لور خاوند شي خو په دې يې هم پوهولی وو چې کيداى شي ستا ښځه پکې خپل ژوند هم له لاسه ورکړي.

بصير به چې کله د خپل ماشوم پيدا کېدنه راياد کړل نو په خير کې به يې يو ډول خوښي راپيدا شوه خو بيا به چې د ډاکټر خبرې ورپه ياد شوې چې ورته يې ويلې وو کيداى شي چې په دې کې ستا ښځه خپل ژوند هم له لاسه ورکړي،نو زړه به يې په سينه کې بې واره په درزا شو ،له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه سره به يې دا ويره لرله چې هسې نه د گل سره ډنډر هم مات شي، ځکه د بصير نا ديه بې حده خوښه وه، ډير په مينه يې ورسره واده کړې وو.

څو ځله د کورنۍ له خوا ورته ويل شوي وو چې بله ښځه به درته وکړو خو د نه منله.

په دې شپو کې به بصير ډير په دفتر کې هم نه پاتې کېده ځکه پوهېده چې په کور کې بغير له ده څخه څوک نه شته يوه مور يې ده، هسې نه چې په ميرمن يې څه ونه شي.

د شپې لس بجې به وې چې د کټ خوا کې ټلفون په شرنگا شو بصير ډير په بيړه راپاڅېده ،د ټلفون غوږۍ يې پورته کړه په ټلفون کې يې يو نا اشنا غږ واوريده د يو څو خبرو نه وروسته يې په ځواب ورکړ سمه ده درغلم.

په کاواکو گامونو له کوټې ووت د ډيرې ورخطايي نه يې چوکيدار ته هم څه ونه ويل، په موټر سايکل سپور شو ،تپه تياره وه سترگه په سترگه سره څوک نه ښکاريدل، له لږ مزل څخه وروسته له يو کوڅې ورپسې يو تور موټر رااووت، په ډير تېزۍ سره د ده پسې راروان وو بصير لږ څه تېز شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټرهم ورپسې ګړندې شو ،بلاخيره موټر د بصير مختـه ودريده.
دوه کسان چې مخونه يې پټ وو رابښکته شول په لاسو کې يې ټوپکونه وو ،بصير ته يې ونيول دا يې نور خبرو ته پرې نه ښود ،له ځانه سره يې په يوه نامعلومه خوا يوړو ،له هغې ځخه دا دې شل کاله نور هم تېر شوه د بصير ځوی زلمی دی،خو بصير بيا رانغی کوم فکر چې هغه له ځانه سره لاره چې د ګل سره ډنډر مات نه شي له هغه نه ډير سخت کار وشو هغه دا چې د ګل ټول بوټی له مينځه ولاړ.

۱۳۸۹_۱_۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړې زه ژاړم

سهار شو نن له سهاره وریځو خپلې وزرې خپرې کړې
وې د اسمان زړه هم ډک ډک کېده، خو لا به تړې یو یا څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څاڅکي د ځمکې په لور نه وو راتوي شوي ،چې په کوڅه کې يو شور ما شور شو ،يو داسې شور چې ما په خپله کوڅه کې په ټول عمر نه وو ليدلی ،هر چا سرونه ښندل،ټول خلک داسې وو تا به ويل چې گونگيان وي يوازې سرونه يې ښندل پلار مې له لرې وليده چې هغې هم سر ښنده ،د کور په لورې روان وو ،زه هم د پټيو په لور روان شوم،ترڅو زه هم ځان پوه کړم، له لرې مې په يوه ډيره کې وکتل،ډير خلک راټول شوي ما هم خپل قدمونه يو څه گړندي کړه ورغلم د خلکو يوه دايره جوړه وه،په مينځ کې يې يوه ښځه ناسته وه،د ښځې په مخ کې يو ماشوم هم پروت وو ،ماشوم زما په فکر چې اوده وو خو...

ښځې ژړل،ټول خلکو ته يې ښېرې کولې داسې الفاظ يې د خولې راواته چې که هر څومره کلک زړی انسان هم وي نو يو ځل به يې د سترگو څخه يو څو څاڅکي لاره وکړي،په هغ چا کې هم د پوښتنې توان نه وو ،چې ترې کړی يې وای،ټولو ټيټ سرونه اچولي وو يوازې د ښځې خبرو ته يې غوږ نيولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د انسانانو انصاف دی دا انسانان نه دي دا د ځناورو نه هم بد تر دي...
زما زړه هم دغه وخت دزغم له پوړۍ ولوېده زه هم د نورو په څېر سلګو واخیستم،له سترګو مې بې واره اوښکې رارواني شوې،اوښکې مې پاکې کړې،له ښځې نه مې وپوښتل.
تروري څه خبره ده ؟
ښځه سلګو ونیوله داسې ډوبه شوه لکه ماښوم چې په ژړا کې ډوب شي،ښه په زوره زوره یې وژړل په ژړا کې یې راته ویل:که زه درته پوره خبره وکړم که زړه دې د غوښې وي نو ته به هم دا هرڅه پرېږدې اوله ما سره به وژاړې او که ستا زړه هم زما د خپلوانو اود هغه بد مرغه په څېروي،نوبیا مه ژاړه،بیا ته هم د هغوي په څیر ما پورې ملنډې ووهه ،ما پرېږده چې ښه په زوره زوره وژاړم چې دا یتیمه فضاء ماته خپله ژړا راغبرګه کړي، چې په دې انګازو کې د خپل ژوند تېوله کیسه تاسو ناترسه انسانانو ته وکړم،پرېږده چې زما چغې ظالمان واوري چا چې زما ځوی زما په غیږه کې بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره کړ، او زما دا چغې هغه دوستان هم واوري چې د اوښکو پاکولو په ځای ماته د نیستۍ پیغورونه راکوي...

گوره ! زه یوه پښتنه یم ځان راته په ژړا ډېر بد ښکاري خو زه نه ژاړم ما نه دي ژړلي، تر اوسه خو نور راکې د ژړا ځای ونه شو او خپله د دې ناترسه انسانانو په وړاندې یې خبرې پیل کړې ،د داسې بې غیرته او بې پښتو انسانانو نه زما ژړا پرده نه کوي،او زما دا اوښکې ستر ماتوي،په خپل سر زما له سترگو رواني دي...ژړا

خدای(ج) شته چې خپله مې هم د سترگو څخه د اوښکو سیلاب راروان وو ما هم نه شو کولای چې خپله ژړا او سلگۍ کنټرول کړم،دا خپل ځان راته د دې ښځې په مخ کې یو مجرم ښکاره شو زما د وجدان قاضي همدا یوه پرېکړه وار په وار اوروله چې ته مجرم یې او دا مې هم ومنله چې مونږ ټول مسولیت لرو ،ټولو خلکو حیران حیران کتل ،په هڅ چا کې د خوځیدو طاقت هم نه وو د ټولو په اننگو د سپینو اوښکو سیلاب رامات وو ټولو ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ښځې د خوا او شا خلکو دا بې واره او ښکې ولیدې نو یقین یې راغی چې زما په غم زما غوندې وژړیدل نو خپله کیسه یې دا سې پیل کړه.
ویل یې نه زه لیونۍ یم او نه بل څه... ژړا
اول خو له دې ماشوم نه په تنګ ووم چې له مانه یې ډوډۍ غوښته او بیا د کور هغه بد مرغه مالک راغی ،ما نه یې د کور کرایه غوښته له ما سره د خوراک څه نه وو چې مو خوړلې وی،نو کرایه به مې د کومه کړی وای څومره زارې چې وه هغه مې ورته وکړه خو چې کله د هغې بدو ارادو نه خبره شوم چې ما ته یې ویل چې که پیسې نه وې نو ما خوشحاله کړه...ژړا
بیخې د ژوند نه مې زړه تور شو ،د کوره راووتم کور مې ورته پرېښود د ژمې یخه شپه مې په دې دېره کې تېره کړه ،دې ماشومې له ما نه په وړه ژبه ډوډۍ غوښتله تر څو پورې چې راکې شیدې وې ورمې کړې نور نو ما کې هم شیدې نه وې او زه هم وږې شوې وم ډیر کوښښ مې وکړ خو هیڅ ونه شوه،نو دا د ویالې بوټې مې راوخیسته، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله مې هم وخوړل او دې ماشومې ته مې هم ورکړه ما وی
چې یو څه به قرار شي، خو زه څه خبره وم چې ...ژړا
زه به یوا ځې وژاړم چې دی زما د ژړا سره ونه ژاړي او یا
راسره د دې د ېرې دا خزان وهلې ونې وژاړي ، د دې ونو
زړونه هم زما د دوستانو په شان دي خو یو فرق په کې دا
وو ، چې زما دوستانو زما په ژړا پورې خندا کوله او ونو
خندل نه خو خاموشه ولاړې وې، لکه چې د یوې وړې
ماشومې او یوې بې وسه مور د ژړا غږونو ته یې غوږ
نیولی وي ،دې لوې خاموشۍ زما د ژوند په اینه داسې
خاپونه کش کړه چې د ښایستونو دنیا هر څومره ښایسته
شي زه به ورته د توري شپې په سترګه ګورم، ماته د خپل
وړې ماشومې ژړا ګانو د کربلا د تږو کیسه وکړه،ماته د
خپلې لور د لوږې سلګیو د دې انسانانو د بې رحمیو مخ
وښود ،د دې بدرنګو په بازار کې یوازې د وحشت تیارې
دي دلته انسان ته د انسان په سترګه نه کتل کیږي دلته د
انسان خبره د مطلب وړې ده، دلته ارزوګانې ړندیږي،
ماته دا هیلې هسې لیونۍ ښکاري ،دا خلک د وختونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبرجن سمندر په غاړه د مرگ څخه ناخبره پراته دي ،اخیر به...
اخیربه دا اوښکې سیلابونه شي او د ډیرو کبرجنو ککرۍ به هوارې کړي.
ستا چې شیدې خوړونکی ماشوم د لوږې مري او د هیلو دروازه دې د خلکو په لاس بنده شي ایا ته به ونه ژاړې !ته به د خپل ماشوم د معصومو سلگیو سره خپلې ساندې ملگرې نه کړې ؟
ایا دا انسانان د ژړا سره بلد نه دی ؟
زه یوه مور یم او مور تل د زړه وینې اولاد ته ورکوي.
خو نه !
خو نه ! زه هغه بد بخته مور یم چې ما ونه کړای شو چې خپل ماشوم بچې ته د ژړا څخه بل څه ورکړم ماونه شوه کړای چې خپل ماشوم ته د زړه وینې ورکړم بلکې ما بدبختې خپل بچې ته یوازې دا اوښکې ورکړې ،نور وس مې نشته نو ځکه...
چې لور مې ژړل ما هم وژړل او بیا سلگو ونیوله......

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړي زه ژاړم ، که څوک ژاړي او که نه نو زه به ژاړم
، ځکه زما وینې ژاړي زما شیدې ژاړي زما سترګې ژاړي
زه یوه بدبخته موریم زه به ژاړم زه به ژاړم.

که دنیا ټوله خوشحالي شي
زه به یوا ځې په کې اوښکې تویومه

پېښور ګلدره

بد نصیبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله په نامه يوځه راکړئ،ډيره غريبه يم د سر سيورى مې نشته هڅ خواخوږى نه لرم په والله چې ډيره غربي مې ده،چې سر مې راپورته کړ د يوې ښځې څېره مې وليده،خو چې ورته مې کتل نو سوالگره نه ښکاريده.بلهدا چې عمر يې هم ډير نه وو خو زړو جامو او شليدلي څادر يې د دې گواهي ورکوله چې ډېرى غمونه او کړاونه پرې تېر شوي،فکر مې نه شو چې څو روپۍ مې ورکړې واى ، ښځه روانه شوه.
پام مې بلې خواته شو ،په صفايي مې پيل وکړ ، دا څو ورځې کېدې چې دا ښځه وينم په بازار کې خېر غواړي له دې نه مخکې مې کله هم نه وه ليدلې ،د ښځې شکل هم د سوالگرو په څېر نه وه، ځکه دې نورو خېرغوښتونکو به په زوره هم پيسې غوښتې خو دې يواځې ويل چې د خداى(ج) په نامه مرسته راسره وکړئ ،که به چا څه ورکړل نو ښه ترښه گڼې نو په خپله مخه به تله.
د جمعې ورځ وه ،نن مې زړه ډېر تنگ وه ما غوښتل چې د جمعې د لمانځه نه وروسته د ملگرو سره چېرته چکر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړشم ، د جمعې لمونځ مې وکړ،د دوکان په خوا راروان شوم.
په هغه کوڅه کې چې زموږ د دوکان خوا ته غځېدلې وه د يوې ښځې نه درې کسه چې لوړ لوړ قدونه، غټې غټې بريت يې درلوده او رنګونه يې هم يو څه تور وو غوښتل يې چې موټر ته يې په زوره پورته کړي،ښځې له دوې سره مقاومت کاوه د ښځې چغو او سورو د ټولو خلکو مخ دغه کسانو ته ور واړاوه، سړو ډېره هڅه وکړه خو مګر ښځه ورسره پورته نه شوه ښځې ډېرې نارې وهلې،ويل يې چې خلاصه مې کړئ ترې دا ظالمان دي د خدای(ج) په خاطر ....
زړه مې نور طاقت ونه کړ،ورمنډه مې کړه زما سره يو څو نورو ځوانانو هم رامنډه کړه، هغه کسانو چې موږ وليدو په موټر کې کيناسته ډېر په تېزۍ سره روان شوه.
ټول ځوانان بېرته ستانه شو ، خو زه بيا هم ورغلم د ښځې حالت چې مې وليد خدای(ج) شته ډېره يې بې ستره کړې وه جامې يې ورته شکولې وي سم نيم بدن يې ښکاريده،په سر يې لوپټه هم نه وه،خپل څادر مې ور وغورځاوه ښځې له ځانه څادر تاو کړ،په سلګو سلګو چې له سترګو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ورسره يو څو سپينې ملغلرې چې د پاکۍ ځرګندونه يې له وراېه کوله هم ملګرې وې روانه شوه، ماغوښتل چې ترې وپوښتم خو پوښتنې ته هڅ وخت پيدا نه شو، په زړه مې يوه غټه غوټه پاتې شوه ښځې له سره شاته نه کتل ګوندې حيا به ورته ودريدلې وې ځکه د ډګ بازار په مينځ کې بې ستره شوه، زموږ له سترګو په يوه پړک کې پناه شوه.

راغلم بيا مې دوکان خلاص کړ په سر کې مې ګڼو پوښتنو الوتنې کولې چې دا ښځه ولې دې سړو موټر ته پورته کوله او دا نه تله؟

دا خلک څوک وو؟

کيدای شي چې دا ښځه دوې کوم بد کار له پاره وړله؟

شايد دا به يوه بد کاره ښځه وه...

خو بيا مې په ذهن کې د هغې حياناکې سترګې او معصومه څېره تېره شوه زړه به مې ويل چې نه دا ډيره معصومه ده داسې نه شي کېدای، له ځانه سره مې وويل چې راغله نو حتماً به ترې پوښتم، ما غوښته چې په چکر چېرته لاړ شم خو دا کار رانه پاتې شو ، ځکه زه پوهيدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مازيګر به دا ښځه د خيرات د ټولولو لپاره راځي ،زه به ترې پوښتنه کوم.
څو ورځې دا رانغه،مازيګر شو ښځه راغله،سپين غوښين لاس يو ځل بيا را اوږد کړ،د الله(ج) په نامه يو څه راکړه؟
ما چې هغه حيا ناکې سترګې چې ښکته ځمکې ته يې حيران حيران کتل وليدې ورته ځير شوم خو له لږ ځنډه وروسته پوی شوم چې ښځه غوصه شوه،ريښتيا هم دا دنيا ډيره مکاره ده،د دې دنيا خلک هم ډير ناولي دي ای څه ګورې !...
خورې که خفه کيږې نه نو يوه پوښتنه درنه کوم؟
هغې د سر په خوريدو سره ځواب راکړ چې نه خفه کيږم.
ورته مې د کيناستو بلنه ورکړه،ښځه په داسې حال کې چې په خبرې کې يې د ويرې نښې پيدا شوې کيناسته.
خورې هاغه ما سپيښين څوک وو چې ته يې له ځانه سره پورته کولې؟
ښځې په تونده لهجه جواب راکړ چې ته يې څه کوې بس که خيرات راکوې رايې کړه ګنې له هغې خبرو نه تير شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه خورې ! ته لکه چې په غوصه شوې زه کوم بل مطلب نه لرم ماوې که زما درسره څه د وسه کیده نو کړی به مې وای هسې نه چې بله ورځ بیا داسې پیښه رامنځ ته شي، ته باور وکړه زه له تاسره همدردي لرم نو ځکه مې له تانه پوښتنه وکړه.

ښه، خو زه نه غواړم چې ته د دې کیسې نه خبر شې، که خبر شوې نو د همدردۍ په ځای به دې له ماسره نفرت پېدا شي.

ما بیا هم ټینګار وکړ،زه نه پوهیدم چې ولې دا ښځه دومره ژر راځي شوه چې ماته خپله کیسه شروع کړي، خو کیدای شي چې د هغې به هم په ما سترګې خوږې شوي وې ،ښځه ژړغونې غوندې شوه او په کیسه یې پیل وکړ.

د دې نړۍ خلک ډیر خود غرضه دي دوي ته مرګ هم نه دی په یاد زه له دې دنیا نه په ټول ژوند کې ښه خاطره نه لرم کله چې زه خپل تېر ژوند را په یاد کړم...ژړا

زما نوم شګفته دې،زه د افغانستان او سیدونکې یم خو مګر په دې نه پوهیږم چې په افغانستان کې د کوم ځای یم،د نن نه ۲۵ کاله مخکې کله چې په وطن کې انقلاب رامنځ ته شو نو مونږ هم را مهاجر شو، چې د راتګ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې زه له خپلې کورنۍ څخه ورکه شوې وم، په پېښور کې يو کس پېدا کړم، خو اوس زه هغه کس نه پېژنم هغه بيا په يو بل کس خرڅه کړم،له دغه کس سره ما تقريباً اولس کاله تېر کړه دغه سړی ډېر ښه سړی وو د عمر يوه ډيره برخه يې تېره کړې وه،په دې اولسو کالو کې ما تري کومه بده خبره هم نه وه اوريدلې ،ان چې زه د همدغه کس په کور کې پيغله هم شوم.
دغه کس نعيم نوميده چې خلکو به ورته نعيم مامې ويلې ،زما په نظر هغه ډير ښه سړی وو ،هغه د انسان په جامه کې يوه فريښته وه ،ما ورته د پلار په سترگه کتل زما يې ډير زيات خيال ساته زه هم ترې ډيره خوشحاله وم،خو زما نظر غلط وو ،له سترګو څخه څو اوښکې د گريوان په طرف راغلې او سلګو ونيوله...
دا د انسان په جامه کې يو حيوان وه ،ډير ژوند مې ورسره تېر شو ،يوه ورځ يې وويل چې چکر ته ځو ،زه هم ډيره خوشحاله شوم ځکه په ځوانۍ کې به څوک وي چې چکر ته خوشحاله نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر راغلو دواړه پکې سپاره شو ،ویل یې چې سوات ته ځو په لاره کې ډیرې ښکلې منظرې او ښکلي ښکلي ځایونه مې ولیدل ډیر انسانان مې هم له نظره تېر شول،ځوک په موټرو او ځوک په پښو روان وو د الله ویش وو ،سوات ته په رسېدو سره یو هوټل ته ورننوتو ،هوټل ډیر ښایسته او په زړه پورې وو ،ماته دا هرڅه نوي وو ،چکر ته ډیره خوشحاله وم.

ډوډۍ مو وخوړه،له ډوډۍ نه وروسته زه د هوټل چت ته پورته شوم،او له هوټله مې د سوات د ښکلو منظرو سیل کاوه دا سیل زما د ژوند د بدبختیو لومړې پوړ وو ،شپه شوه د شپې تر ناوخته د هوټل په چت ناست وو ،د سوات له خوږې هوا مو خوند اخیست،کوټې ته راغلو په کوټه کې یو تخت وو ،ما د احترام له مخې نعیم ته په تخت کې ځای جوړ کړ،په خپله لاندې ځملاستم ،گروپ مو گول کړ د شپې لس یولس بجې به وې چې په خوب کې مې د یوه دروند شي احساس وکړ،سترگې مې پرانیستې ،یو ټوپ مې وکړ،هغه څه چې ما یې احساس وکړ هغه نعیم وو چې خپلو نفسي خواهشاتو راخیستی وو او خپله اصلي څیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ماته په هغه شپه وښوده، که هر څومره چې مې ځان وخوځولو خو دم راکې نه وو ،نه پوهیدم چې ولې...
خو هغه چې هر څه کول هغه یې وکړه ... ژړا
شپه تېره شوه سهار شو راپاڅیدم کله چې تېره شپه راپه زړه شوه نو ډیره ژړا راتله، له ځانه سره مې دومره وژړل چې سترګې مې په ځان وپړسولې نعیم راغی ماته یې سوال او زاري شروع کړه چې خطاء رانه شوې...
زه بیا وروسته پویه شوم چې د شپې په ما کې ولې دم نه وو نعیم په ډوډۍ کې د نېشې ګولې اچولې وې.
د غرمې مهال، یو څو کسه د یوه تور بیک سره راغله، د نعیم سره یې ستړي مشي وکړه په سترګو کې یې سره ایشارې وکړې بیک یې ورکړ، نعیم راته وویې چې زه راځم په خیره کې یي له لرې ورخطایي ښکاریده ، زه چې پویه شوم چې کیسه بل رقم ده نو ورته مې وویل چې زه هم له تا سره ځم ،نعیم بانې شروع کړې خو ماچې خبره ټینګه کړه ،هغه هڅ غږ ونه کړ، بې ښاره له هوټله ښکته شو له لرې وخت تېرید و نه وروسته یو تور کس رابانډې لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچاوه، ما که هر څومره کوښښ وکړ خو ځان مې ترې خلاص نه کړ، او بیا یې له ما سره... ژړا ...

د ښه ساعت ژړا نه وروسته بیا یې په خبرو شروع وکړه، یو داسې ځای ته بوتلم چې ما هغه ځای نه وو لیدلی ډیر وهل ټکول مې وخوړل له دې سره، سره نور څه نه وو چې هغوي له ما سره و نه کړه ګډا ما یاده کړه بدلمني ما وکړه ...

اخیر دا چې له خپله ځانه مې نفرت پیدا شو هڅ مې هم نه شو کولای، مرګ هم راته نه راتله څو، څو ځله مې د خودکشۍ اراده وکړه، بیا به څه ناڅه راپیښ شو خودکشي به پاتې شوه.

یو ورځ یې د یوه خان کره بوتلم له خان سره یې په یوه کوټه کې واچولم خان غوښتل چې له ما سره بدلمني وکړي، مګر ما ډیر کوشش کاوه چې ځان ترې وساتم بیا هم چیرته د نر زوراو چیرته د ښځې.

ښځه بیا په ژړا شوه خپلې اوښکې یې ژر ژر پاکې کړې په ډیر زور سره یې وویل خو ما بیا هم خپل همت ونه بایله خان ډیر نیشه وو، کله چې هغه اوده شو نو زه ترې په کړکۍ راووتښتیدم، چې راووتم نو چوکیدار ونیولم هغه ډیر ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی وو ،زه یې خوشې کړم،دادې زه دلته راورسیدم،زه په دې خلکو نعیم بدمرغه خرڅه کړې وم،خو اوس چې زه دغه ښار ته راغلې یم نو ماته داسې په ذهن کې راځي چې زه دلته اوسیدلې یم او زمونږ کور هم یو وخت همدلته وو دلته زما زړه سکون بیاموند زه دلته ګرځم چې کیدای شي چې یو ورځ مې د خپل پلار دوسترګې وګورم ،کاش چې د مرګه مخکې یو ځل د خپل ګران پلار هغه دوه سترګې وګورم زما پلار ډیر...

ناڅاپه یو سړی،دې ښځې ته ورغاړېوت،په ژړا یې پیل وکړ زه ډیر حیران شوم چې په دې سړي څه وشوه خو په ژړا ژړا کې مې د خولې دا خبره واوریده چې وزما بدنصیبې لورې،کله چې ما د هغه سړي ځیره ولیده هغه زما پلار وو.

نوټ:دا یوه ریښتوني کیسه ده چې ما ته مې یوه ملګري کړې
.

۲۲/۸/۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرام راډيو نشراتي څانګه

د پيغام دوستي

د شپې لس بجې وې چې د تخت سر ته يې موبايل وشرنګيده، شبانه له خوبه راپاڅيده خو د موبايل شرنګا ودريده، موبايل يې راپورته کړ، په تخت کيناسته يو څه وخت موبايل خاموشه وو، موبايل ته يې په ځير ځير وکتل ،خو کله چې شبانه بيا په تخت کې پريوته، موبايل يې بيا شرنګا پيل کړه، په ډېره غصه يې موبايل پورته کړ او د بلې غږ يې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې ! بلې !
د بلې د غږ سره يو ځل بيا ټلفون پرې شو ، يوه دقيقه بـه لا نه وتيره شوې چې بيا ورته زنګ راغـی ،دا ځل شبانې يـو څه په زوره لهغصې سره ما پرې غږ وکړ.
بلې !بلې !
څوک يې خبرې ولې نـه کوې،دې نيمـې شـپې تـه وګـوره او ستا په...
بيا به کوم د لوفر ځوی يې ته خپله مور خور نه لرې،موبايل يې په خپل ځای کيښود .
يو ساعت به نه وو تېر چې يـو ځل بيـا د موبايـل نـه شـرنګا پورته شوه خو دا ځل چې شبانې موبايـل راوخيسـت نـو يـو لنډ پيغام يې راستولې وو.

په دې هيله يم چې خفه شوې نه وې ماتـه خوب نـه راتلـو مـا ويې چې يو څوک په تکليف نه کړم له ځانه مې نمبر واوهه او تا ته زنګ درغی.
مننه
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوبه وه، بې له ځنډه په خپل موبایل کې د پیغامونو صفحه خلاصه کړه یو څه یې ولیکل، د پیغام استولو تڼۍ یې کیکاږله، بیا یې موبایل په میز کېښود په خپل تخت اوږده اوږده وغزیده تقریباً دوه یا درې دقیقې به نه وې تېرې چې بیا هم موبایل په شرنګیدا شو د مقابل لورې یو پیغام راغلی وو.
شبانې د موبایل د پیغامونو صفحه بیا خلاصه کړه او ویې لیکل.

ډېره مننه ښه شپه.

شبانې فکر کاوه چې نور به یې په تکلیف نه کړي د خپل تېرې ورځې درس به ووایي، ځکه چې خوب خو یې هسې هم تښتېدلی وو. له لږ ځنډه وروسته یې موبایل په شرنګا راغی.
موبایل یې پورته کړ، پیغام یې خلاص کړ، چې په کې یې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وایه کنه نور ...

شبانه له غصې تکه سره شوه ،بیا یې هم صفحه خلاصه کړه او بل پیغام یې ورته واستاوه نه پوهیږم چې څه به یې ورته لیکلي وي،خو له لږ ځنډ نه وروسته یې بل پیغام هم ورواستاوه،او د دوارو خواو څخه پیغامونه پیل شول ،تر دې چې د یو بل د نوم پته هم ورته ولګیده ، شبانې خپل نوم ورته اسیا ښودلې وو ، د دوي دوارو د پیغامونو له لارې ملګرتیا شوه،دغې ملګرتیا د ډېره پورې دوام وکړ،هره شپه به یې سره پیغامونه لیږل رالیږل ،خپلې شپې به یې پرې رڼولې ،زاهد ډیره هڅه کوله چې د مقابل لوري سره خبرې وکړي،خو مګر شبانې به ټلفون نه اوکې کاوه ،زاهد په پیغام لیکولو کې ډیر مهارت درلوده ډیرښکلي ښکلي پیغامونه به یې شبانې ته لیږل خو شبانه هم په پیغامونو کې له هغه کمه نه وه،دوی نه پوهیده چې ولې یو بل ته پیغامونه لیږي ،یوه شپه شبانې ته یو پیغام راغلو چې په کې یې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره موده وشوه، چې زه او ته سره پيغامونه لېږو رالېږو ما ډېره هڅه کوله چې تاته د خپل زړه خبره وکړم خو ما دا جرئت نه درلود چې تاته د خپل زړه خبره وکړم زه نه پوهېږم چې ولې کله چې زه تا ته پيغام لېږم يا هم ستا پيغام راځي نو زما زړه بې واره ټوپونه وهي په زړه کې مې يو خوږ درد راپېدا کيږي نه پوهېږم چې ولې زما په بدن کې يوه جذبه راپورته کيږي، خو نن زه درته د خپل زړه خبره کوم ،زه له تاسره م.......... لرم .

شبانې چې دا پيغام ولوسته يو څه حيرانه شوه، په رنګ کې يې يو دم تغير راغی تکه سره شوه لکه چې و ويريږي د پيغام په مانا يې پويه شوه، خو بيا هم د خبرې د ښه ځرګندولو لپاره يې پيغام ورواستوه.

زه له تاسره م........... لرم څه مانا زه په دې نه پوهېږم خبره دې واضحه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شباني خپل ټلفون کېښود ،داسې احساس يې کاوه لکه
چې ژوند يې نن تغير کوي،د عمر ارمان يې پوره کيږي، هم
په زړه کې خوشحاله وه،هم حيرانه د پيغام د ځواب په تمه
وه تقريباً لس پنځه لس دقيقې به لا نه وې تېرې شوې،چې
بيا هم له موبايل شخه غږونه پورته شوه،شباني موبايل
راواخيست،پيغام يې پرانيسته.

گرانې اسيا جانې زه پوهېږم چې ته د م......... په مانا پوهه
شوې يې خو بيا هم ته زما له اصلي مطلبه ځان پوهول
غواړې.
زما مطلب دا دې چې زه له تا سره مينه لرم..
په دې تمه چې بده يې ونه گڼې،ما که هر څومره هڅه
وکړه،خو ما ونه شوه کولای چې زه له تا نه دغه راز پټ
کړم،څه وکړم زه د خپل زړه نه مجبوره وم ،زه له تا سره ډيره
پاکه مينه لرم،په خدای چې زه هڅ ځان نشم کنټرولولای څه
وکړم ،خدای (ج) دې وکړي چې نا اميده مې نه کړې
ستاسې د ځواب په تمه
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبانې دا پیغام په یو رپ کې د خپلو سترګو تېر کړ ،ډېره خوشحاله شوه ځکه چې دا هم نه پوهیده چې ولې دا زاهد ته پیغامونه لیږي، او ولې د دې د پیغام په راتلو سره یې زړه بې واره ټوپونه وهي په ځواب کې یې ورته ولیکل.

ته ښه وایې زه هم نه پوهیږم،چې ولې د ستا سره دلچسپي ښایم،ولې ستا د پیغام د لوستو سره زه په خپل وجود کې یوه جذبه احساسوم ،خو زه د یو داسې کورنۍ څخه یم چې بیخې د دې خبرو تصور هم په کې نشي کیدای،ته به د دې خبرې په اورېدو سره یو څه خفه شې زه هم تاسره م............ کوم خو زه له دې خبرو ډیره ډډه کوم ځکه چې زمونږ د کورنۍ قانون دا نه ایجابوي.

زاهد هم د ځواب په تمه ډیر ناقراره وو ،په فکرونو کې ډوب وو چې ګوندې زما اقرار اسیا بد ونه ګڼي،چې موبایل یې په شرنګار شو ،خپل موبایل راواخیست ،پیغام یې ولوست،ډیر زیات خوشحاله شو ،وروسته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خو د دوارو سره دوستانه جوړه شوه یوبل ته به یې د مینې پیغامونه لیږل.
د اسیا (شبانه) هم د زاهد سره مینه وه نو د وخت په تیریدو سره یې په خپلو کې مینه زیاته شوه او د ټوکو پیغامونه په مینې سره بدل شول ،زاهد به ډیره هڅه کوله چې د شبانې سره خبرې وکړي،خو شبانې خبرې نه کولې د زاهد اود اسیا(شبانې) د مینې پوره دوه کاله تیر شوه ،یو وخت دوي دوارو سره د کتو ژمنه وکړه،د دوي د کتو ځای د ښار یو بڼ شو ،د ورځې دولس بجې وې ،شبانه د ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، نه پوهیده چې ولې بڼ ته ځي ولې په یوه داسې چا باور کوي چې تر اوسه یې لا لیدلې هم نه دی؟
په همدې فکرونو کې وه چې په موبایل باندې یې د پیغام د راتګ زنګ راغی ،شبانې پیغام پرانیسته پیغام د زاهد وو چې په کې یې لیکلي وو
زه په بڼ کې انتظار کوم راځه...
ستا
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبانې هم ورته په پیغام کې ډاډ ورکړ چې در روانه یم ،د یو څه مزل وروسته اسیا(شبانه) بڼ ته ورسېده ، بڼ ته په ننوتو سره یې سترګې په خپل ورور ولګیدې، ټکان یې وخوړو ډیره ورخطا شو ،په ډیره چټکۍ سره دبڼ څخه راووته،او دخپل کور په لورې روانه شوه.
د کور ته د رسیدو سره سم د زاهد پیغام بیا راغلو شبانې په ځواب کې ورته ولیکل

د کور څخه راته زنګ راغلو ،ډیر ضروري کار راپیښ شوی وو ، زه لاړم بیا هم ډیره بخښنه غواړم زړګیه هیله ده چې خفه نه شې بیا به ګورو
ستا
اسیا

شپې او ورځې تیرېدې او د دوی دواړو پیغامونه سره همداسې روان وو ،دخپلې مینې کیسې به یې په پیغامونو کې کولې،دخپلو نادانو زړګوټو تندې به یې پرې ماتولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېرې مودې نه وروسته يې يو ځل بيا د ليدو ژمنه سره وکړه داځل يې د ښار يو بل بڼ د ديدن ځای وټاکه، بيا هم د غرمې دولس بجې شوې اسيا(شبانه) له ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، زاهد ته يې پيغام واستوه چې زه در روانه شوم.

زاهد په ځواب کې يو پيغام ورواستوه،چې خپلې ښې نيښانې يې ورته پکې وښودې ،کله چې اسيا(شبانه) بڼ ته ورسېده،د وړاندې ناجو د ونې لاندې يو ځوان ولاړ وو ،تورې جامې يې په تن وې لوړ قد يې وو ،په لاسو کې يې کتابونه نيولي وو په تورو ويښتانو کې يې لاس واهه ولاړ وو. خو مخ يې بل طرف ته وو ،د شبانې خوا ته شا وه.

شبانه بڼ ته ننوته اخوا دېخوا ته يې وکتل خو کله چې د شبانې پرې سترګې ولګيدې،پوهه شوه چې زاهد همدا دی، په زړه کې يې تېر شوه چې څومره لوړ قد لري څومره په ښکلی وي،په سپکو قدمونو د ونې په لور ور روانه شوه،تر شا يې ودريده،غږ يې پرې وکړ ، ته چې د چا انتظار کوې،هغه دې تر شا ولاړه ده ،زاهد مخ راواړوه،د شبانې له خولې د اخ کليمه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د شباني ورور امين وو.

۳/۸/۱۳۸۸
کابل

سوېدوږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوف خدایه (ج) دا ثنګه ښار دی، په دې کې داسې څوک نه شته چې د چا مدد وکړي، د دې خلکو زړونه نشته دلته څوک نه مظلوم پيژني او نه...

دا زما به څه کيږي، زه خو به مړه شم دا ثنګه ځناور خلک دي، چې د چا سره هڅ مرسته نه کوي، نه راته څوک يو روپې خيرات کوي او خيرات خو څه کی ، چې هغه ښه خبره هم راته نه کوي.

په همدې خبرو کې وه، چې يو کس راغی.

ای ماما يو د الله په نامه يو څه خو راکا په خدای چې ډيره وږې شوي يم ؟

ماف مې که يو خو د ستاسو خيرات خورو نه په تنګ راغلي يو ، چې هرې خواته ګورو بس يو روپۍ را که او دوه روپۍ راکه، د سره په خبره نه يې، او په ستر ګو ړنده شې زه خودې د ځوې په ځای يم ماته ثنګه ماما وايې؟

څه وکړم د غريبۍ دې مخ ورک شي هر چاته ماما وايو ګنې ...

ګنې څه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅ نه ځه چې پېسې نه راکوې نو رتېه مې مه، ځه ته زما د زړه نه څه خبر يې خداى دې زما غوندې کړه چې درته معلومه شي.

له ځانه سره يو څه وبونګيده ،روانه شوه، نن يې دويمه ورځ وه چې څه يې نه وو خوړلي ډيره وږى شوې وه،د سهاره يې خوله په سوال ستړې شوه،هڅ چا هم ورته څه ورنه کړل ،خوارکۍ به څه کړى واى غريبه وه،د ګېډې وتې يې هم څوک نه وو مجبوره وه چې سوال يې کړى واى ،لاړه او د يو بل دوکان مخې ته ودريده.

د الله په نامه يو څو روپۍ راکړه؟

ماف مو کړه تروري لا خو سهر صبا دې او هڅ دوکانداري مو نه ده کړى،او تاسې خو يو نه يې چې دريې کړم ساعت په ساعت راروان استۍ.

له دې دوکانه هم نااميده روانه شوه، له ځانه سره غلې يې وويل خداې(ج) دې ماته مرګ راکړي ،دا څنګه ژوند شو، لاړه يو څه وخت ورکه وه، ډير وخت وروسته راغله،داځلې يې په مخ کې يو څه خوشحالي موجوده وه ،داځلې د مخکې په څير خفه نه وه، په ډيرې چابکۍ سره راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ځای ته راغله، اوتر اوتر يې يو خوا بل خوا وکتل
دې سپين سرې ځای د يوه زوړ ديوال غاړه وه، چې يو
لښتی هم ورسره تېر شوی وو، په ورخطا يې سره يې د
بوجۍ نه يوه نيمه سوې ډوډۍ راوويسته خدای (ج) خبر
چې د کوم مسلمان زړه به پرې سوزيدلې وي ،لومړی خو
يې خوله داسې وخوروله لکه چې هغه کس ته دعا کوي چا
چې ډوډۍ ورکړې.
ډوډۍ ته يې داسې حيران حيران کتل ته به وايې چې
لومړی ځل يې دی، چې ګوري يې،بيا يې په يو مخ او بل
مخ ښکل کړه،ښه يې وليده راوليده، کپ يې ترې بيل
کړ، غوښتل يې چې خولې ته يې کړي، يو کلک برک ونيول
شو د برک سره دوه موټرونه وجنګيدل،د بوډۍ لاس ټکان
وخوړه ،ډوډۍ يې له لاسه په لښتي کې وغورځيده سپين
سرې ادې رانه رانه د لښتي خواته وکتل، خپله زړه بوجۍ
يې راوخيسته بيا هم د سهار په خير نا اميده راوانه شوه.

۱۲/۸/۱۳۸۹

د مرام راډيو نشراتي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکی ارمان

د ژمي اوږده شپه وه، خوب نه ورتلو، په کټ کې اوښتو راوښتو هر څومره کوښښ يې چې کاوه مګر خوب يې تښتېدلی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یې د بخارۍ د دروازې نه د کانکرو یو ژیړه تته رڼا خپره وه، چې دی یې ډیر زوراوه حیران، حیران به یې اول د بخارۍ خواته، بیا به یې د کوټې تورو لاړو ته وکتل، ډیره هڅه کوله چې خپل فکر بدل کړي خو فکر یې نه اوښتو بس په خپل ژوند بې فکر کاوه، مخکې به چې کله د پنج شنبې شپه شوه، ډیر به خوشحاله وو، چې صبا به مېلې ته ځم او بیا به هم پېسې گټم، خو نن شپه نه پوهېده چې ولې یې زړه خفه وو، بس ټول خیال یې خپل ژوند ته وو څو څو ځله د خپل پلار مرگ وریاد شو، د ځانه سره یې وویل چې که خیر وي پریدم یې نه خو بیا به له ځانه سره غلی او تکنی غوندې شو لکه چې وویریږي د ځانه سره یې همدا سوچونه کول خو نه پوهیدو چې ځانته څنگه خوب روالي.

اریــن زمــونږ د کلــي د یــوې غریبــې کونــډې ځــوي وو، ډیر کلونــه پخــوا یــې پــلار د مجاهــدینو پــه وخــت کــې یــو ناترسه قومندان وژلې وو، د پلار قاتل یې هم پیژنده ځکه هغه هم زمونږ د کلي اوسیدونکی وو، خو څه به یې کړي وای غریب وو د یو وخت ډوډۍ وس یې هم نه لاره نو بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې څه اخيستی وای ،ارین یو ائې په خپل کور کې یوه زړه مور لرله،نور هڅوک ورکره نه وو.
ده به په مزدوری باندې زمونږ د کلي د بعضو کورنو غواګانې پولې،او د پنج شنبې په ورځ به چې زمونږ په کلي کې مېله وه نو خوارکي به او به خرڅولې ،د بد نصیبه ارین عمر هم ډیر کم وو ،تقریباً د۱۲ کالو به وو.
صبا ته د پنج شنبې ورځ وه،نن شپه باید ارین د وخته اوده شوې وای چې تر څو سهار د وخته پاڅي،خوب نه ورتلو ،اړخ په اړخ اوښتو ،د کانکرو په تته ژیړه رڼا کې یې څوک ولیدل چې د ده د کټ په خوا راغی،په رنګ کې یې تغیر راغی،په مخ یې د ویرې خولې راماتې شوې،خو له نژدې کېدو څخه وروسته وپوهېده چې موریې ده.
ارینه ځویه وا ارینه ځویه ولې؟
ځویه مریض خو به نه یې؟
نه نه مورې مریض نه یم خو خوب نه راځي.
ولې؟
زه ویم(وایم) مورې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترڅو به داسې تیارو کې شپې رڼوو ،ترڅو به مونږ هر ماښام د بل ډوډۍ ته انتظار وباسو ترڅو به بل څوک مونږ ته ډوډۍ راوړي او مونږ به يې وخورو ،ترڅو به زه د نورو جامې اغوندم ماخو هڅ کله هم نوې جامې وانه غوستې.
وا ځويه ته ولې خفه کيږې ،که خير وي نو يو ورځ به تاته هم نوې جامې واخلم ښه زما ګلالیه !
ارین په حیرانتیا ورغبرګه کړه نه نو مورې داسې ورځ به کله راځې؟
واه زما ساده ځویه چې د خیره صبا دې په مېله کې اوبه خرڅې کړې،د خیره چې راغلې ستا د پیسو سره به یو څو نورې کړم تا ته به پرې جامې واخلم.
د هغه ټولې اندیښنې په دغه خبره ختمې شوې د ځان سره ډیر خوشحاله شو ،د خپلو نوو جامو سوچونه يې پیل کړه ،په خوشحالۍ ،خوشحالۍ اوده شو.
صبا شو ،سهار د وخته يې مور پاڅیده ،په ارین يې غږ وکړ.
ارینه وا ارینه ځویه ! پاڅه ګلابه چې سهار شو هله مېلې ته به نه ځې هله ګلابه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارین چې د مېلې د تګ واورېده په ذهن کې یې د نوو جامو خیال هم ورسره په خوځېدو شو ، سمدلاسه پورته شو ، خپل زوړ د اوبو کولر یې له ځانه سره واخیسته په تګ کې وو چې مور یې ورته یوه توره پلاستکي کڅوړه ورکړه.
ارینه ځویه کله چې وږی شوې، بیا به د یوې روپۍ ځانته څه شې واخلې، ډوډۍ به ورسره وخورې ښه ځویه !
ارین په وړو وړو قدمونو د مېلې په طرف روان شو ټوله ورځ یې اوبه خرڅې کړې، غرمه شوه، د پلاستکي کڅوړې څخه یې سړه ډوډۍ راوخیسته، په خوړلو یې پیل وکړ.
نن ارین ځانته په مېله کې هڅ هم وانه خیستل ځکه هغه په دې فکر کې وو که چیرې څه واخلي نو پیسې به ورسره کمې شي، جامې به یې بیا پاتې شي، ډوډۍ یې خوړله، ترموز یې په یو اړخ راکوږ کړ په ګلاس یې کې یې د کولر هغه بیخزنې اوبه چې یو څه ډکې او خاورې په کې پرتې وې راواچولې، اوبه یې وڅښلې په سر کې یې د نوو جامو خیالونو پروازونه کول.
د غرمې دولس بجې شوې ستړی شو د کور په لور روان شو ، چې د مور نه نورې پیسې هم واخلي او ځانته نوې جامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي،ډير خوشحاله وو ،د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځاييده ،ځکه چې نن يې پيسې هم ډيرې ګټلې وي ، بلـه دا چې اوس يې ځانته نوې جامې هم اخيستې ،کوره ته په منډو منډو لاړ،مورته يې پـه ډيره خوشحالۍ سره ووي مورې ! نن مې د خيره ډيرې پيسې ګټلې نن مې مورې ۴۴ روپۍ ګټلي.

وا زما ځوی خو نن د خېره ډېرې روپۍ ګټلي !

بنه مورې ماته نورې روپۍ هم راکه (راکړه)چې زه ځانته جامې اخلم؟

ځويه ما سره خو ۱۳۰ روپۍ دي پـه دې خو جامې نه کيږې،ته به لږ نور هم ايسار شوی وی اوس خو غرمه شوه پـه همدې وخت کې خلک تږې کيږي پـه دې پيسو خو جامې نه کيږي.

ژړغونې شو ،مورې نور ستړی شوم ؟

بنه ځويه ته داسې وکه چې لاړ شه يو کولر اوبه نورې هم خرڅې کړه د جامو پيسې به دې پوره شي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه یې نه وه چې لاړ شي خو څه یې کړی وای د جامو لپاره یې باید بیا اوبه خرڅې کړی وای، روان شو مېلې ته ورسیده د جامو دوکان ته ورغی.
ماما د یو جوړه جامو رخت څو روپۍ کیږي؟
څه ورک شه خیرنه څه.
خو د بیا هم په وړه ژبه وویل ریښتیا ویمه اخلمه یې.
دوکاندار په تریو تندي ورته وویل ۲۰۰.
ژر یې د خپل جیب نه پیسې راوویستې وشمارلې، یو څه غلی شو بیا یې د پیسو په شمار شروع وکړه، له ځانه سره وبونگیده، روان شو ،اوبه واخلئ اوبه غږونه یې شروع کړه، په وړو وړو قدمونو د یوې گڼې گوښې په لور چې گڼې دلته به تري ځوک اوبه واخلي ځان ورساوه، دد سوچ ریښتیا شوکله چې لاړ نو یو دری ځوانانو ترې اوبه واخیستې، له د سره یو اځې شپږ روپۍ کمې وې.
ارین په دې وخت کې دومره خوشحاله وو چې هڅ په ځان نه پوهیده زړه یې درزید و چې کله به اوس پیسې ورکوي، په رنگ کې یې یو دم بدلون راغی، د پیسو په تمه ولاړ وو چې د خیال مارغه یې والوته، په خیال کې د کلي له هلکانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره لوبې کوي او دا ورته د خپلو نوو جامو ښودنه کوي، چې یوې جتکې د خیالونو له نړۍ نه بیرته فاني دنیا ته ستون کړ.

څنګه اوده خو به نه یې واخله ځوان په لاس کې د لسو روپو نوټ نیولی وو، لاس یې وراوږد کړ مخکې له دې چې پیسې جیب ته کړي، یو غږ شو، توره لوخړه پورته شوه، بیا نو نه ځوان مالومیده، نه سپین ږیری، نه ارین وو او نه د هغه تنکي هڅونه، د لوخړې د قرارېدو سره سم ډېری ځوانان یو خوا بل خوا پراته وو د چا پښه نه وه د چا لاس ډېر یو بد حال وو دمړو په مینځ کې ارین هم پروت وو چې تنکي تنکي هڅونه یې داسې...

خپل تنکي تنکي ارمانونه یې خاورو ته له ځانه سره ګور ته یوړه.

۲/۱/۱۳۸۹

بتې کوټ

خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپک مشغولا

زه به هر سهار دفتر ته تلم زما لاره په یوه داسې کوڅه وه
چې په دغه کوڅه کې ډیر کورونه نه وو یوازې په شمار
یو څو کورونه وو چې خلک پکې اوسیده دغه لاره زما
لپاره لنډه وه نو ځکه به زه هر وخت په همدې کوڅه تلم.
هرسهار او ماښام به تلم، راتلم ما به هره ورځ په دغه کوڅه
کې د یو کور مخې ته یوه ښځه لیده، دا ښځه د شکل نه
سپینه غنم رنګه او د وجود نه ډکه غوښنه وه، زما چې
څومره فکر وو تېر ژوند یې ډیر ښه تېر کړی وو، د ښځې په
څېره کې غم او خفګان له ورایه معلوم وو، که به هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیده نو د لیونۍ گمان به یې پرې کاوه یو ازې همدا زه وم چې د غه ښځه ماته د روغو انسانانو څخه هم ښه ښکاریده ،د دې په سترګو او شکل کې یو نامعلوم درد نغښتی وو دا سې یو درد چې زه به یې هر وخت دې ته هڅولم چې د تېر ژوند حال ترې وپوښتم.
دا ښځه به هر وخت د کور وره سره ناسته وه ،د وړو وړو کانړو نه به یې واړه واړه قبرونه جوړول ،بیا به یې بیرته ورانول همدغه کړنه یې وه چې خلکو به لیونۍ بلله خو په دغې کار کې یو غټ اسرار پروت وو دغه قبرونه جوړولو او بیرته ورانول له رازه ډک کار وو چې د هرچا پام ورته نه وو.
کله کله به زه هم د نورو خلکو په څېر شوم چې یاره لیونۍ ده ،خو بیا به مې د وجدان قاضي راته د خپل لیونتوب فیصله واوروله ،ځکه هغه د شکل نه لیونۍ نه ښکاریده مګر کارونه یې د لیونیانو وو.
زه به چې هره ورځ همدغې کوڅې ته راورسیدم نو په دغه ښځه به مې سترګې لګیدې زړه به مې پرې ډیر درد کاوه خو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما به يې هر وخت غږ کاوه، راډيو والا سترى مشې !
ما به په ډير شرم او حيا سره، په خداى (ج) وبښه جواب ورکړ.
زما په سر کې گڼې پوښتنې وې خو ما دا جرئت نه شو کولاى، چې پوښتنه مې کړې واى، ډير ځله مې ځان جوړ کړ چې ترې وپوښتم خو په هغه وخت کې د ښايستونو خالق له ما څخه دا جرئت اخيستى وو.
ډيره موده تېر شو ما هڅه کوله چې له دې ښځې څخه وپوښتم خو خپل زړگي دا اجازه نه راکوله.
کور ته لاړم د ځانه سره مې دا هوډ وکړ چې صبا به حتماً له دې څخه ددې د تېر عمراو د دغه کار پوښتنه کوم چې ولې دا هره ورځ دلته ناسته وي، ولې دا دلته قبرونه جوړوي، بيا يې ورانوي.
صبا شو هماغه ځاى ته راورسيدم ښځه مې تر سترگو نه شوه، نه پوهيدم چې ولې؟
په دغه پردۍ ښځې پسې مې په زړه کې د ډير خفگان احساس وکړ ، ټوله ورځ مې په همدې سوچونو تېره کړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيگر شو بيرته راغلم، ښځه په خپل ځاې ناسته وه، د تېر په خير يې بيا غږ وکړ راډيو والا په خير راغلې !
نور نو غلی نه شوم پاتې کيدای د ډيرو شکونو او گمانونو له لاسه نور ليونی کيدم.
زړه مې ټينگ کړ، ورنږدې شوم، په خپل موبايل کې مې راډيو نيولې وه، غوښتل مې چې بنده يې کړم، خو ښځې بې له کومې خبرې زما نه ټلفون وغوښت، ما هم ټلفون ورکړ، ښځې موبايل غوږ ته ونيوه سندرې ته يې په ژړا پيل وکړ.
خدای(ج) شته زه هم ډير زيات خفه شوم ان دا چې يو څه ژړا ماته هم راغله، ځان مې کله هرڅومره ټينگاوه زما اوښکو د دغې معصومې ښځې نه هڅ پرده نه کوله او بې واره د ليمو څخه راروانې شوې.
د ښځې دې ژړا ته مې چې وليدل گمان مې په يقين بدل شو، اوس نو په دې يقيني شوم چې ښځه ليونۍ ده، خو بيا هم زما يقين غلط وو، سندره يې پوره واوريده ښه يې ورته زړه تش کړ، سندره ختمه شوه ټلفون يې راکړ د کيناستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلنه بې راکړه، زه هم کیناستم وروموې ورته وویل تروري که خفه کېږې نه یوه پوښتنه درنه کوم؟
خپلې اوښکې یې وچې کړې، یو سوړ اسویلی یې وویست مړۍ یې پاکه کړه.
وایه ځویه څه وایې؟
په عمر کې مې لومړی ځل وو چې له داسې پېښې سره مخامخ کیدم د یو څه تاثیر لاندې هم راغلی وم، ژبه مې بنده بنده شوه خو خپله خبره مې پیل کړه.
تروري مخکې خو راسره یوه پوښتنه وه خو مګر اوس راسره دوه پوښتنې پیدا شوې، اول خو دا چې زه هره ورځ تا وینم دلته ناسته یې د کاڼو قبرونه جوړوې او بیرته یې ورانوې؟
او بله پوښتنه دا چې دغې سندرې ته دې ولې وژړل ؟
ښځې بیا سوړ اسویلی وویست، ځویه دا ډیره اوږده قیصه ده زما د زړه زخمونه نور مه تازه کوه، ځان یې جګیدو ته جوړ کړ، چې ما یې لاس ونیوه او ټینګار مې وکړ.
هو !که اوریدل غواړې نو کېنه خو هسې نه چې نا وخته شې درباندې خو ګوره چې کیسه به تر پایه پورې اورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې جواب ورکړ نه ،نه ناوخته کيږي وايه !
د هغې په خوا کې مې پلټنې ووهله ،په خپل ټيکري د خپلو سترګو کونجونه پاک کړل، په خبرو يې پيل وکړ.
زما نوم حليمه دی زما د خاوند نوم خالد وو مونږ دواړو ډير په مينه واده وکړ،د واده نه وروسته خدای(ج) يو ځوی راکړ ،چې رحمت نوم مو ورباندې کېښود ،رحمت زمونږ همدا يو ځوی وو ،زمونږ نور بچي هم پيدا نه شول ښه په مينه مو رالوی کړ، مونږ د اقتصاد نه هم ډير ښه وو ،ډير په مينه او محبت سره مو ژوند تيرېده، په ژوند کې ډير خوشحاله وو.
ښځې يوې خوا او بلې خوا ته وکتل،رحمت هم زلمی شو زه او د رحمت پلار په دې لټه کې شو چې رحمت ته ښځه وکړو ،له ډيرو خبرو او ګرځيدو وروسته مې ورته خپله خورزه وکړه.
په ستونې کې يې خبرې وچې شوې په ژړا شوه،بې واره سلګی يې وکړې،واده مو ورته راجوړ کړ،هغه د جنج د خوشحالی او په ما د غم ورځ هم راغله،خبرې ترې خطاء شوې،په ژړا شوه زړه مې ډير تنګ شو ،په خپلې پوښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېـمانه شـوم، بیا یـې پـه خبـرو پـیـل وکـړ خـو دا ځل د یـې سلګۍ ونه دریدې.

الله (ج) ګواه دی چې ما ته هم بې دریغه ژړا راتله، نه پوهیدم چې ولې؟

کیسه مې هم پوره نه وو اورېدلې خو بیا هم ماتـه ژړا راتلـه زما اوښکې له سترګو نه بې له کومې خبرې راروانې وې.

جنج راغې د رحمت پـلار پـه ټوپـک ډزې پیـل کـړې د لاسـه یې ټوپک توپ وخـوړو او یـوه ناترسـه مرمـۍ د رحمت پـه ټټر ولګیده...

دا زه چې ناسـته یـم دا هغـه ځای دې چې پـه دې ځای کـې رحمت پـه سرو وینـو لـت پـت پـروت وو چـې سرې ډولـۍ ارمـان یـې دې ځای خوړلې، زمـونږ ارمانونـه یـې د خـاورو سره خـاورې کـړل زمـونږ د مینـې کـور یـې ړنـګ کـړ پـه هغـه ورځ د یـوې مـور زړه سـورې شـو پـه هغـه شـپه د یـوې نـاوې راتګ پـه ځای د دې چې پـه چمبـو او سندرو ولمانځل شـي مونږ پـه چغـو سورو او ژړا ګانو ولمانځه...

خبرې یې پـه ستونې کې ورکې شوې، سلګۍ پرې زوروري شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځو ورځو نه وروسته بې د پلار زړه هم د ډیر خفگان ځخه وچاودېده،او پـه دې ظالمـه دنیـا کـې یـې زه یـواځې پریښـوم،ما هغـه سـندرې تـه ځکـه ژړل چـې هغـه وې (د ټوپـک سره مې ټوکې مشـغولا کړه پـه خطـاء رانـه جانـان ولگیدنه) ماته هغه وخت رایاد شو چې پـه دې ځـای کـې رحمـت پـه سـروو ینو لـت پـت پـروت وه او مـا ورسـره هـځ مرسته نه شوه کولې،ښځې په چغو شروع وکړه او د کور په طرف روانه شوه.

۵/۴/۱۳۸۹
پیښور گلدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځوس روپۍ

له ډېرې مودې مريضتيا وروسته يو ځل بيا يې سهار وختي خپل زوړ بايسکل راوويست او تړوته يې پرې ووهله ، که څه هم داسې پوره نه وو جوړ د خولې خوند يې تريخ تريخ کيده او نرۍ نرۍ تبه يې هم وه ،د تلو فيصله وکړه ، څه به يې کړي وی که چيرته نه وای تللی نو نوره يې گوزاره نه کيده ، مخکې به چې دوکان ته تلو نو يو څه گوزاره يې روانه وه خو اوس چې له ډېرې مودې نه وو تللی نو د کور گوزاره يې لږه گرانه شوې وه ، قرضدارانو هم ډير په تنگ کړی وو ، او هره ورځ به پسې راروان وو ، اخير مجبور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا خپل دوکان ته ولاړ شي ،د خپل زوړ بایسکل د پاکیدو نه وروسته یې خپل زوړ او پېوندي واسکټ واغوست او خولۍ یې په سر راټینګه کړه، کله چې له کوره وتو نو ښځې یې ورپسې غږ وکړ،او ورو غونډې یې ووې.

سړیه ! اوره هم نشته ،شکور په حیرانتیا رډ رډ خپلې ښځې نادیه ته وکتل، خیر دې له ګاونډیانو نه یې راواخله که خدای (ج) خیر کړو چې مونږ وره راوړه نو ور به یې کړو نادیه د خپل خاوند ژړې کوارې ته ځیر وه لکه په مخ کې یې چې یو نالیدلې شی ویني یو سوړ اسویلې وویست او ویې ویل دا دویمه ورځ ده چې په همدې بانه یې ترې را اخلم ،اخیر دوې په څه وایې ؟

څه الله (ج) به خیر کړي اوس یو څه چل وکړه، شکور له دې خبرې سره سم روان شو ،لا وتې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه.

شکور یو څه غلې شو ودریده بیا یې هم په مړاوو سترګو نادیه ته وکتل هغې هم خپل ځوی ولیږه چې وګوره څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ،که د پلار پوښتنه دې کوله نو ورته وايه چې پلار مې نشته.

دروازه بيا يو څه په زوره زوره ووهل شوه اميد ورغې، د لږ ځنډ وروسته اميد په منډه رانتوت او په وره ژبه يې وويل ،مولې(مورې) ګوت(ګوډ) کاکا بيا راغلی وايي چې پلال(پلار) دې څه شو ؟

تا ورته څه وويل ؟

ما ولته(ورته) وويل چې پلال(پلار) مې کور کې دې.

اميد لا خبره نه وه خلاصه کړي چې يوه درنه څپيړه په مخ وخوړه ،خره ما تا ته نه وو ويلي چې هر څوک وو نو ورته وايه چې پلار مې په کور کې نشته ،اميد په ژړا شو هلته بيا د دروازې نه بهر د ګوډ چغې شوې.

شکوره ! وشکوره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شوې نور صبر نه شم کولې، که پیسې راکولې شې نو ښه ده ګنې همدا نن به دې ګډه په سر کړې، شکور خوارکې د یوه بې وزله انسان په څیر ولاړ وو دا سې انسان چې یو څوک ورته مخامخ سپکې سپورې وایې خو مګر د دې له لاسه هڅ هم نه کیږي.

شکور چې نور یې د ګوډ سپکې سپورې نه شوې اوریدلې ورو وره په لورې وروان شوو که څه هم زړه یې نه غوښتل چې ورشي ځکه چې له ځانه سره یې هڅ ځواب نه لاره ، ګوډ د شکور د کور مالک وو په ډیره توندہ لهجه لګیا وو.

نور نو زه تا ته هره ورځ نه شم راتلای ته نیسمن یې تا سره به په عمر کې پیسې نه پیدا کیږي نو زه به تا په کور کې خوشې پریږدم نور مې د صبر کاسه نسکوره ده شابه...

شکور په ډیره عاجزې سره ورغې او ورته یې ورو وویل، ګوره تا ته خو پته ده چې زه هم دا درې میاشتې مریض وم په خدای (ج) که مې تک کار کړی وي دا دې نن دوکان ته ځم او د خیره سره اول به همدا ستا پیسې خلاصوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه تا نیسمن زه پیژنم په ټول عمر کې به هم له قرضونو خلاص نه شې که دوکان ته ځې او که جهنم ته !

خو ماته خپله د څلورو میاشتو کرایه راوړه ګنې ما خو پیژنې که ګی به در په سر کړم.

ګوره وروره ته لږ ساړه وخوره او یواځې دوه ورځې راته صبر وکړه تا ته به ټولې پیسې درو سپارم.

دا ساړه دې په تندر ولګي زه به ترڅو پورې ساړه خورم...

خیر دا دوه ورځې به هم تیرې شي شکوره !خو که بیا هم پیسې دې رانه وړې ګوره زما نه به بیا بد څوک نه وي...

ګوډ د ځان سره بونګیده او روان شو ،شکور په ډیر مایوسۍ سره کور ته ننوته او خپل زوړ بایسکل یې له غوړه ونیوه او له دروازې راووت ،په زړه کې یې ناهیلیو غزونې وکړې له خپل ژونده ډیر ناهیلی وو ،څو څو ځله یې په لاره کې بې واره له خولې نه ساړه اسویلي ووتل په ډیر سوچونو او فکرونو سره د بازار په لور روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په ښار کې يوه غرفه درلوده چې په هغه کې يې د هوا ټانکۍ ايښې وه،او د موټر د ټيرونو پنچري به يې نيوله کله چې خپلې غرفې ته ورسيده ،غرفه يې هم په بد حال وه ،بايسکل يې غاړې ته ودراوه او د غرفې په خلاصيدو يې پيل وکړ، د غرمې تر يولسو بجو يې خپله غرفه راپاکه کړه د هوا ټانکۍ يې چالانه کړه، په خپله بيا هم د دوکان مخې ته د زړو ټيرونو په سمولو لگيا شو،تر ډيره وخته پورې د دوکان په صفايي لگيا وه ،نه پوهيده چې ولې يې په زړه کې د کايناتو له ښتن نه گيلې کولې مخکې خو به که هر څومره سخته وربانده راغله بيا به يې هم په خوله همدا وو چې ته په خپله پوهيږې،خو نن به چې کله د گوډ خبرې ورته رايادې شوې نو بيا به د ښکلا له مالکه گيله من شو.

مخکې به کله چې د غرمې دولس نيمې بجې شوې نو اميد به ډوډې د ملا پورې تړلې وه کتغدانې به يې په لاس کې وه د دوکان په خوا به راروان وو ،خو نن د ماسپيښين يوه نيمه بجه شوه چې د اميد درک ونه لگيده نه هم د کار درک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګیده هغه په دې پوهیده چې په کور کې یې اوره نشته ځکه خو یې زړه خاطر جمع وو ،شکور د دوکان صفایي ختمه کړه د کار په انتظار ناست وو چې ګوندې اوس به یو څوک کار راوړي چې د لرې نه د یو موټر سایکل والا د شکور په لور روان وو ،دی له ځانه سره ډیر خوشحاله شو د موټر سایکل خاوند موټر سایکل ودراوه او ورته یې وویل استاذه د موټر سایکل ټیر کې مې هوا نه شته نه پوهیږم چې پنچر به وي او که څنګه؟

شکور په نرمه لهجه وویل ښه صیبه ته کینه زه به یې درته په یو پړک کې جوړ کړم.

سړي راغلو او کیناستو اود لږې ناستې نه وروسته یې شکور ته یې د پنځوسو روپو نوټ ونیوه.

واخله استاذه د پنچرۍ پیسې دې واخله !زما لږ کار دې زه ورځم او لږ وروسته به پسې راشم.

شکور بیا هم په نرمه لهجه وویل ماتې درسره نه شته ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه ټولې ستا شوې.

ښه صیبه تاسې چې راځئ نو ستاسې د موټر سایکل ټېر به جوړ وي ، سړی په خپله مخه روان شو شکور له ځانه سره ډېر خوشحاله وو ، اوس نو شکور د سهار په خیر نه وو په شکل کې یې یو څه بدلون راغی په تورو بریتو کې یې نری نری مسکا خپره وه ، له ځانه سره یې فکر کاوه چې له خیره سره که نور کار وشو او که نه خو ما ښام ته به په دې پنځوسو روپو ډوډۍ واخلم او په کور کې به یې د خپلې ښځې او ځوی سره په مینه مینه وخورم.

د ماسپیښین درې بجې به وې شکور ټېر ټول ولیده خو هغه پنچري په کې نه وه له ځانه سره یې وویل لکه چې کوم ماشوم ترې په زوره هوا ویستې ټېر یې بیرته بسته کړ او چې کله یې د هوا پیپ راواخیست او غوښتل یې چې ټیر ته هوا ورکړي له دې سره یو ناڅاپي درز شو یوه توره لوخړه د اسمان شنو ته پورته شوه کله چې خلک راټول شوه شکور خوارکې غوښې غوښې پروت وو او په ښي لاس کې یې د پنځوسي نیمه توکړه پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بټي کوټ

دوستي

هغه له وړيکتوبه زما کلک وو، د ماشومتوب نه په يوه
ښوونځي کې وو، اول خو زمونږ د دواړو کور په يو لوی
کلي کې وو، خو بيا يو څه وخت وروسته د هغوي کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي نه لږ لرې لاړه ځکه چې کلې ډیر تنګ وو نو دوي له کلي نه لږ لرې په پټو کې کلا وکړه خو بیا هم زما او د هغه دوستانه روانه وه کله به چې سهار شو نو دواړه به یوځای مکتب ته تلو ،له ښووځې نه به راغلو نو د ډوډې له خوړلو نه به وروسته زه هم د هغوي دیرې ته تلم او هلته به مو لوبې کولې،ماشومتوب وو ډیر ښه وختونه وو لکه د خوب کاته وو ،په ماشومتوب کې که هر څومره کلک دوستان هم وي یو ځل نه یو ځل جنګ کوي خو زما او د جلال ملګرتیا څه عجیبه وه زمونږ د دواړو په مینځ کې د ماشومتوبه هڅ جنګ نه دی راغلې،خو خیر وختونه تیریدل هغه د چا خبره را زلمیان هم شو ، زمونږ او د جلال د کور تر منځ لږه فاصله وه خو د دغه فاصلې په اوږدو کې یو ګودر هم راتلو چې په دې ځای کې به زمونږ د کلي جنکو کالي مینځل،دغه ګودر ډیر په یو ښه ځای کې وو په غاړو یې ډیرې ګڼې او ښکلې ونې هم ولاړې وې کله کله به د کلي بعضو شخو جنکو په اوړې کې همدلته لمبل هم ، یا به یې په یو بل اوبه اچولې.مونږه هم نوي نوي ځوانان شوي وو دغه توده لوبه به زمونږ هم ښه راتله بلـه دا چې زما لاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغـه گـودر وه زه بـه چـې کلـه د جـلال ديـرې تـه تلـم نـو د گودر لاره يو څه لنډه وه نو زه به په همدې لاره تلم د لنډو ولي او اوږد والي خو يې راته پروا نه راتله خو يو بل لامل يې دا وو چې مونږ هم زلميان وو نو هلته به د کلي جنکۍ ناستې وې هڅه به مو کوله چې جنکۍ وگورم اکثره وخت بـه چـې کله گودر ته کوم هلک ورسيده نو د کلي شوخو جنکو بـه د شوخۍ نه هم يو بل ته په غوږ کې پس پس شروع کړل او د هماغه هلک خواتـه بـه يې کتـل اصلي مطلب خو بـه يـي د هلک ليدل نه بلکې زورول وو او مونږ به هم خوشـحاله وو چې نـن راتـه پلانکيـۍ جنـۍ وخنـدل ،مـونږ هـم داسـې ښـه سړي نه وو ، کله کله به مو چې کومه بدرنگه جنۍ وليده نو د شوخۍ نه به يې ويل چې نام خدا ...

د ورځو نه يوه ورځ وه چې زه د جلال دېرې تـه روان وم خـو کله چې گودر تـه ورسيدم يـو دم مې د خـولې نـه د نـام خـدا کليمـه ووتـه،داخل مـې دا کليمـه پـه ډيـره حيرانـۍ سـره د خـولې ووتــه او دا کليمــه مــې د شــوخۍ نــه نــه بلکــې د حيرانتيا نه خولې ته راغله، په ريښتيا هم مـا داسـې حسـن هڅ کلـه هـم نـه وو ليـدلې زه کـه د دغـه ناليـدلې ښـکلا هـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره صفت وکړم خو بیا یې هم کم دی، خو کله چې د جنۍ په ما نظر شو نو له حیا نه تکه سره واوښته او ژر یې خپله مخ په خپل سپین ګاج پټ کړ، خو بیا یې هم د اننګو هغه سورخي چې د ډیري حیا نه یو په دوه شوې وه له ورایه ښکاریده په یوه منډه د جنکو شاته پټه شوه او په ګودر کې د جنکو د خندا ګانو شور جوړ شو.

خو مګر کاش !

کاش چې ما دغه ښکلا نه وای لیدلی !

کاشکې چې همغلته زه روند شوی وای خو چې ما دغه نوراني مخ نه وای لیدلی.

یو شاعر وایي چې:

طلایي زلفې، شنې سترګې، د ښکلا یو لوړ معیار

په ریښتیا هم دغه ټول هرڅه پکې وو جګه ونه، سور سپین رنګ، طلایي زلفې غټې غټې سترګې...

کله چې د جلال دیرې ته ورسیدم نو جلال په انتظار کې ولاړ وو، وروسته له سترې مشې نه یو ځای ته د تګ فصله مو وکړه روان شو، خو زما فکر او خیال ټول په ګودر کې وو، جلال خبرې کولې خو ما هڅ هم نه ویل یوائې د هغه بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساري ښکلا په فکر کې وم چې ما په خپل ټول عمر نه وه لیدلې هغه د شاعرانو خبره زما په سینه کې اوس زړه نه وو زما روح په خیال کې د هغې ښاپیرۍ سره د اسمان په شنو کې لوبې کولې ،اخیر جلال مې په اوږه لاس کیښود او دفکرونو دنیا یې راته ورانه کړه ،په کوم چرت کې تللې یې ،بیا یې غږ وکړ چیرته یې،وایه کنه څه شوې زه همغه شان فکري روان وم ماوي هڅ نه دي شوي ،هغه په ټینګار وویې زه له تا سره د ماشومتوبه ملګرې یم ماته پته ده چې څه شته او بیا خو هغه ملګری نه شو چې د بل ملګري د زړه په خبره پوې نه شي.

ما په خندنۍ لهجه وویې ښه وو ایه زما په زړه کې څه دي خو جلال خبره اړوله رااړوله او ټینګار کاوه چې په خپله ژبه یې راته وو ایه ګنې بیا درنه خپه کیږم.

څوځله مې وویې یاره هڅ نه دي شوي خو چې ډیر یې تنګ کړم نو ورته ټوله کیسه وکړه.

جلال په خندا شو او ویل یې ښه ګنې زما ورور عاشق شوې دې ،عمر تیرید و خو ډیره موده وشوه چې بیا مې هغه ښکلا ونه لیده،هره ورځ به په ګودر راتلم خو هڅ مې په نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانغله زه نه پوهیدم چې ولې مې په هغه چا پسې زړه بې
واره دردونه کوي چې هغه ما هڅ نه پیژني او کله یې هم په
یوه خوارړه نظر نه دي رالیدلې.
نوی کال راتلونکی وو او زمونږ د ښونځي امر داسې فصله
وکړه چې د حمل په اوله ورځ ، فصله یې وکړه چې مشاعره
به د انجونو په ښوونځي کې وي .
د حمل لومړی ورځ وه، کله چې مشاعره پیل شوه جلال
زمونږ د مشاعرې ویاند وو ، زه هم د ستیج سره نژدې
ناست وم ،ډیر نارینه او ښځینه شاعران نوبت په نوبت
راتله خپل شعرونه یې ویل،د شاعرانو د بلنې په لړ کې
جلال یوې ښځینه شاعرې ته بلنه ورکړه د دغه شاعرې د
نوم په اوریدو او لیدو سره زما بدن زیږ شو شاعره هیله وه
،دا د همغه ښکلا خاونده وه کومې چې زما خوبونه حرام
کړي وو ، هیلې یو ډیر ښکلې شعر لیکلې وو ،د شعر هر
بیت چې به یې ویلو نو ما به ویل لکه چې ماته وایي،زړه
مې په سینه کې بې واره ټوپونه وهل ،نورمې بیخي طاقت
ونه شو ،جلال ته ورغلم ورته مې وویل چې ماته هم نوبت
راکړه چې زه هم شعر وایم جلال وخندل،ته خو شاعر هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خو ما تېنګار وکړ جلال ویل ګوره چې ښه شعر وي، کله چې هیلۍ شعر ختم کړ جلال یو بیت وویلو او بیا یې ماته بلنه راکړه ویل یې چې یو ځوان ته بلنه ورکوو دا شاعر هم نه دې خو د شعر مینوال دی...

زه سټېج ته ودرېدم په ټول بدن باندې مې خوله راماته وه زړه مې بې واره درزیده ،یولامل خو یې دا وو چې کله هم زه د چا په مخ کې نه وم دریدلې او بله خبره دا وه چې زه اوس د داسې چا په مخکې ولاړ وم چې د هغې په مخکې زما ،روح هم غلامي کوي ،ناګهانه مې خولې ته یو بیت راغې:

ډیر حسن پرست یمه سجده به رانه ولګي
مخ په نقاب پټ کړه په ایمان مې لوبې مه کوه
یو بل بېت مې هم د خولې ووت

لکه ماښو چې څوک د چا لوګی کړي
داسې دې یاره یو نظر لوګی کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه دوه بيتونه مې وويل او كيناستم خداى(ج) شته ډير بدرګه شوم مشاعره ختمه شوه جلال هم ډير تشويق كړم ځكه چې دا زما لومړى ځل وو چې د خلكو مخكې ودريدم ډير زيات خوشحاله هم وم ، له ځانه سره مې يو هيله په زړه كې وه چې كله به وي زه ګودر ته راشم او د هيلې سره يوڅو خبرې وكړم ،يوه ورځ مې بيا هم هيله وليده خو د خبرو چانس ورسره نه وو ځكه چې هلته نورې جنكۍ ډيرې وې.

هيله مې يو څه وخت وروسته بيا په ګودر وليده داځل په ګودر كې څوک نه وو ،له ډيرې مودې وروسته مې هغه موقه په ګوتو راغله دكومې به چې ما دهر وخت لمانځه نه پس په دعا كې د خپل ربه غوښته ډير خوشحاله شوم كله چې ګودر ته لاړم د ډيرې ورخطا يې نه چې بل څه ووايم ورته مې وويل ،ډير ښكلې شعر دې زم زمه كړ ،هيلې په خندا شوه په خندا كې يې پاكې او ساده ګي نغښتې وه ويې ويل چې ما خو شعر نه دې زم زمه كړې ما شعر همدا سې ولوست.

زه ډير خوشحاله وم ما وي چې هرڅنګه وو خو د ستا غوندې ښايسته وو ،د هغې په شكل كې مې يو ځل بيا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلون ولید کوم چې ما په اول ځل کې چې ما ورته ویلي وو چې نام خدا د حیا نه تکه سره شوه خو یو فرق یې لا ره هغه دا چې په لومړي ځل د جنکو شاته پټه شوه خو دا ځل کیدای شي چې د پټیدو به څه په نظر نه وو ورغلي په ځای نا سته پاتې شوه او زیاته یې کړه

ته په خپله ښکلی یې !

په لومړي ځل مې د یوې جنۍ له خولې نه داسې واورېده ،د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایدم د دې سره د هیلې په مخ باندې یوه حیاناکه مسکا خپره شوه او روانه شوه ،وخت په وخت په زمونږ دیدنونه سره کیده زمونږ د دواړو د یو بل سره ډیره مینه وه داسې وخت هم راغلو چې په ورځ کې به مو لیدل سره نه وو کړي نو ساعت به راباندې نه تیریدو ،ما ډیره هڅه کوله چې د هیلۍ کور پیدا کړم خو هر ځل به ناکامیدم.

جلال به هم هره ورځ ماته ویل چې یاره دا ورندار خو راباندې وګوره ،ډیر تنګار به یې هم کاوه چې نوم یې راته واخله خو ما ورته ویل چې کله مې درباندې ولیده نو بیا به یې نوم هم وپیژنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې ورسره وعده کيښوه ،چې زه او ته به د جمعې
په شپه په لس بجې د هديرې خواته په هغه ګڼو ونو کې سره
ګورو هديره د جلال د کور تر څنګ وه ، د جمعې شپه شوه
دا شپه مې د جلال سره په حجره کې راغله جلال زما نه ډير
ورخطا وه او يو غړ به يې کاوه که بدرنګه وه نو ګوره يارانه
به دې پرېږدې ځکه زما وروړ ډير ښايسته دې او دا بايد د
يوې ښايسته جنۍ سره واده وکړي.
خو خيرد شپې لس بجې شوې د حجرې نه راووتو، جلال د
ځان سره تومانچه هم راوخيسته ويل يې پکاريږي تياري
خپلې وزرې په تولو کايناتو خورې کړې وې ستر ګه په
ستر ګه سره څوک نه ښکاريدل يوازې په اسمان کې
ستوري خړ خړ ښکاريدل بيخې مې زړه نه غوښتل چې
جلال له ځانه سره بوځم او زه دې ته هم حيران وم چې څنګه
مې دا خبره له جلاله پټه ساتلې وه، پټ پټ لکه د غلو په
څير روان وو مونږ هلکان وو که ريښتيا راباندې وو ايي نو
مونږ هم ويريدلو خو يو بل ته مو حل نه وايه ،خو زه حيران
دې ته وم چې هغه يوه جنۍ وه چې هغه به څنګه راغلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هدیرې ګڼو ونو ته ورسیدو په ونو کې پټ کیناستو ښه مې په یاد دي ،د بنګړو شرنګار مې د غوږو شو زه پوې شوم چې هیلۍ راغله زه ورغلم او هیلۍ له ما سره ودریده ،د لومړي او اخیر ځل لپاره مې د هغې لاس په خپلو لاسونو کې ټینګ ونیوه یوه ښه شېبه سره ولاړ وو ما داسې احساس کاوه لکه چې د عمره عمره سره نن جدا کیږو ،بیخي مې جلال د یاده وتلې وو هغه زمونږ نه لږ لرې د یوې ونې لاندې ولاړ وو.

ما هیلۍ ته وویل چې زه تا ته نن یو څوک ښایم هیلۍ په حیرانتیا وویل څوک دی ما ویل زما ورور زما دوست اوس به یې وګورې،یو خپ غږ مې وکړو هلکه راشه کنه !

جلال راغی او ترخوا مې ودریدو د ونو په مینځ کې تیاره وه او مخونه مو نه ښکاریدل جلال ته مې وویل چې وګوره د خپلې ورندار مخ دې اوس وګوره چې د سپوږمۍ نه ښایسته دې او که نه.

کاش چې زه خبر وای !

کله مې چې د هیلې مخ ته ګروپ ورواچاوه ،جلال د تومانچې لټ کش کړ او ما ته یې ونیوه ما ویل جلاله ولې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال نورې خبرې نه کولې يو دم يې تومانچه خپل سر ته ونيوه او درز شو د تومانچې له درز سره هيلې چغه کړه چې لالا ...

۱۳۸۹/قوس/۲۸
د مرام راډيو نشراتي څانگه

مهاجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کور څخه د دفتر په لوري روان وم ډيره يخني وه د موټر ښيښې مې پورته کړې او بخارۍ مې روښانه کړه، په خپل موټر کې مې راډيو ونيوله ما په همدې راډيو کې کار کاوه په راډيو کې يوه ادبي خپرونه شروع وه دغه خپرونه زما هم ډيره خوښه وه په مزه مزه روان وم او راډيو مې تعقيبوله.

له لرې د سړک يوې غاړې ته يوه سپين کرولا ډوله موټر ولاړ وو او تر څنګ يې يو د ډريشۍ خاوند هم ولاړ وو ،ماته يې د دريدو ايشاره وکړه ما چې د سړي حالت ته وکتل ډيرې يخنۍ راخيستې وو ، په زړه کې مې تېر شول چې کيداى شي چې په تا هم داسې وخت راشي نو په همدې فکرونو کې وم چې ورته راورسيدم خو بلاخره موټر مې ورته ودراوه .سړي رانيږدې شو.

استاذه د ښاره پورې به مې يو نه سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا موټر سرخوړلي هم خراب شو او ډیر ناوخته دې راباندې ډیر ضروري کار لرم.

ماهم ورته ووي ښه راځه ، سړی راسره مخکې سیټ کې کیناست او د کیناستو سره یې په ټلفون خبرې پیل کړې.

ښه ښه دا دې درځم لږ صبر وکړه د خدای (ج) نه زار شو موټرمې خراب شوې او دادې درروان یم.

سړي یو ښه ساعت په ټلفون خبرې وکړې له هغې نه وروسته په راډیو کې زمونږ همکار یو شعر پیل کړ، دغه شعر لکه چې د ښاغلي نذیر احمد سهار وو ،خو د شعر د پیل سره سم سړي ټلفون ناڅاپي بند کړ، او لکه یو لیونی دستې یې د راډیو موج تاو کړ او شعر ته یې اواز ورکړ سړي چې د شعرلومړی بیت واوریده او ورپسې بند یې شروع شو نو په ژړا یې پیل وکړ او په مخ باندې یې رڼې رڼې راماتې شوې او د ګریوان لور ته یې حرکت وکړ ،او داسې په زوره زوره ژاړي چې ته به وایې لکه مور او یا پلار یې چې مړ شوی وي.

ما ځان پوښتنې ته جوړ کړ چې ترې وپوښتم چې ولې ژاړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خولې مې چې تر څو خبره ویسته لاس یې راته ونیوه او د چپ پاتې کیدو ایشاره یې راته وکړه ،ترڅو چې شعر روان وو تر هغې پورې یې سترګې رډې نیولې وې او اوښکې ترې بې سته راتویدې له څه وخته وروسته شعر ختم شو خو سړي داسې وژړل چې ان ماته یې هم ژړا راوسته وروسته د شعر نه، دواړه یو څه چپ وو ، زه له ځانه سره ډیر خفه وم چې څه بد دې کړي چې دا دې له ځانه سره پورته کړ ،له غمونو او ژړا ګانو خو مې هسې هم زړه چاود وو چې دا راته بیل دلته په ژړا شو .
زړه مې طاقت ونه کړ ،ترې ومې پوښتل ،څه تکلیف خو به درته نه وي؟
هغه په ژړا غوني غږ وویل شکر خدایه(ج) !
شکر یې وویست خپلې اوښکې یې په یوه سپین دسمال چې په لاس کې یې نیولې وو پاکې کړې او خبره یې پیل کړه .
د نن څخه څو کاله وړاندې چې زمونږ په هیواد کې انقلاب راغی نو د انقلاب نه مخکې زه په پوهنتون کې وم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنتون اخیرې کال مې وه چې د هیواد وضعه ګډه وډه شوه او مونږ پاکستان ته مهاجر شو.
کله چې مونږ پاکستان ته لاړو ډیر غربت راباندې راغلو د هڅ شي درک مو نه وو ما هڅ کله هم کار نه وو کړی ډیر وګرځیدم چې د ځان لپاره مزدوري پیدا کړم خو څه به مې کړای وای پردې وطن وو د هغه ځای خلکو مونږ ته په ډیره سپکه سترګه کتل او اکثره وخت به یې مونږ رټلو او ویل به یې چې خپل وطن مو نه شته چې دلته راغلي یې...
زما زړه بیا راتنګ شو او ورته مې وویل دې شعر نو د مهاجرت پوري څه اړه درلوده چې تا شعر ته ژړل دغه مهاجرت خو هر چا تېر کړی سړي چې خپلې اوښکې نه شوې کنټرولوای اوښکې یې پاکې کړې او وېې وېل ته خو پوره کیسه واوره.
ما ورته بیا غوږ ونیوه او خپله کیسه یې داسې شروع کړه کله چې مونږ مهاجر وو نو ډیر در په در وګرځیدم خو هڅ مزدوري مې پیدا نه کړه یوه ورځ مې لور ډیره ناروغه وه او ماسره یې د دوایې پیسې نه وې، د دوایي خو څه کړې چې مونږ سره د ترکارۍ پیسې هم نه وې د ډیرو دوستانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې مې وټکولې چې يو څه راکړي خو د ټولو له دره بېنوا راغلم هڅ چا هم راته څه رانه کړل.
اخير مې ښځې مشوره راکړه چې سپين جومات ته د دياړې لپاره ووزه کيداې شي چې دياړې درته پيدا شي ما مخکې هم وويل چې ما په ټول عمر هم کار نه وو کړی او نه مې دومره سختې شپې او ورځې ليدلې وې خو څه به مې کړی وای خدای راوستې ورځ وه ،ما هم همداسې وکړل او سهار د وختـه مـې د جـامو تـوره پلاسـتکي بـوجۍ راواخيسته راوان شوم ټوله ورځ مې تيره کړه هر څوک به چې راغی نو دوه يا درې مزدوران به يې له ځانه سره پورته کړه او زه به بياهم همداسې پاتې شوم اخير په همدې تمه به د غرمې دولس بجې شوي او بيا به د کور په طرف روان شوم.
سکينه زما همدا يوه لور وه ډيره راباندې گرانه هم وه،ځکه چې زما د واده ديارلس کاله تېر شوي وو او يواځې يوه لور او يو ځوی مې وو نور بچي مو هم نه کيدل ډير خلک خو وايي چې ځوی گران وي خو مگر په ما لور داسې گرانه وه چې نه يې شم بيانولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره د سکینې د دوا هیڅ درک نه لګیده ډیر پاکستانیانو ته مې هم د پور لاس وراوږد کړ چا هڅ هم رانه کړل ، په صبا مې د لور حالت ډیر خرابه وو سهار بیا هم د وخته راووتم او سپین جومات لاړم ډیری د موټرو خاوندان به راتله او مزدوران به یې له ځانه سره پورته کول ما ډیر کوښښ وکړ خو ماته هڅ جانس پیدا نه شو د مزدورۍ په تمه ناست وم چې اخېر لس بجې شوې، خپله توره پلاستکي کڅوړه مې پرانیسته او وچه ډوډۍ مې ترې راوویسته ډوډۍ هم ډیره کلکه وه ځکه د ډیرو ورځو وه نور څه نه وو د اوبو سره مې کپونه کول شروع کړه د ډوډۍ نه به مې یو یا دوه کپونه نه وو کړي چې ځوی مې رامنډې وهلې او په وړه ژبه یې داسې راته وویل (پلاله سکینه اوده شوه) سر راباندې وچورلیده ،نور نو په ځان پوی نه شوم خو چې کله په هوښ راغلم په هسپتال کې وم.
هغه شعر چې هغه کس ورته ډیر وژړل هغه زما یو څه په یاد دی چې ویل یې:

په څلور لاري کې ولاړ یم هر سهار ملګریه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوندې څوک راشي يو مزدور يې وې پکار ملګريه

څو کسان راشي څو کسان مزدوران پورته کړې خو
ما ته وواېې چې همدا مې وو پکار ملګريه

په همدې تمه لس بجې شي د غرمې مهال شي
زه لا همغسې ولاړ يمه وزګار ملګريه

۳/۷/۱۳۸۹
بټې کوټ خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امید ډیوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهنتون لومړی ورځ وه چې کله ټولګي ته لاړو ډیر هلکان او انجونې راغلې وې د یو بل سره مو معرفت وشو او یو څه نا څه دوستي مو سره جوړه شوه زمونږ په ټولګي کې ځلوېښت تنه وو چې د هلکانو تعداد نسبت جنکو ته زیات وو خو ټول به ډیر په مینه سبق ته راتلو وخت تیریدو که ریښتیا درته ووایم مونږ ټول وخت په ټوکو ټکالو تېراوه ډیری وخت به سره په خبرو وو هلکانو به د جنکو پسې ټوکې کولې او مونږ به د هلکانو پسې.

زمونږ په ټولګي کې ډیر هلکان وو چې هغوي غوښتل چې د جنکو سره ټوکې ټکالې او ګپ شپ ولګوي خو مګر داسې یو څوک هم موجود وو چې هڅ کله یې نه غوښتل چې د انجونو سره خبرې وکړي زمونږ په صنف کې سمسور یو بیل مزاج درلود تل به ځانته ناست وو ده د مزاج د ټولګي د هلکانو نه ډیر فرق درلوده او د چا سره به یې بې ځایه خبرې نه کولې، کله چې زه په اول سر کې ټولګي ته راغلم او سمسور مې ولیده نو هسې مې په نظر ښه راغلی وو ما به تل هڅه کوله چې د سمسور سره خبرې وکړم خو ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

به چې ځان خبرو ته جوړ اوه نو ځان به یې په بل څه مصروف کړ او یا به روان شو لکه چې زما د زړه څخه خبر وي.
دا چې ازموینې هم را لنډې وې زمونږ د ډیپارټمینټ مشره مس خالده راغله او مونږ ته یې وویې چې له خیره ستاسو امتحان ته شپږ ورځې پاتې دي په دغه شپږو ورځو کې تاسو باید خپل کوم مشکل چې لری باید حل یې کړی ،مونږ هم ښه ورسره وکړه او مس روانه شوه.
نن زه له قصده د سمسور سره نژدې په چوکۍ کیناستم له ځانه سره مې ژمنه کړې وه چې نن به ورسره حتماً خبرې کوم تر ډیره وخته هڅ مو قع په لاس رانغله، کله چې مس خالده ووته نو ماته د خبرو کولو لومړی چانس په گوتو راغی،د لومړې ځل لپاره مې د سمسور خواته وکتل سترگې یې زما له سترګو سره وجنگیدې زړه مې ولړزیده په بدن کې مې روح په لړزه شو غوښتل مې چې یو څه ووایم خو د هغې یو نظر له ما څخه هر څه له یاده وویسته بیا مې هم ډیره هڅه وکړه ډیر په زور سره مې صرف همدومره وویل چې که خیر وې په امتحان کې به نقل راکوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمسوریو ځل بیا په یو داسې نظر راوکتل چې زه یې نه شم بیانولای په ټول بدن باندې مې یوه یخه خوله راماته وه مسک شو ماته گوره او نقل ورکولو ته گوره زه په خپله په څه حال یم زه وېرېږم چې چانس ونه خورم خدای دې خیر راپیښ کړي.

بس خبرې یې په همدې ځای کې ودرولې ما غوښتل چې نورو خبرو ته ځان جوړ کړم خو هغه له ځایه پورته شو او د صنف نه ووته.

لومړنې امتحان مو د فزیک وو، سهار راغلو او د امتحان پارچې ته کیناستو نو زما هڅه همدا وه چې د سمسور شاته به کینم اخیر مې هم د سمسور شاته چوکۍ واچوله کله چې امتحان شروع شو پرچه ډیره اسانه وه خو بیا هم ما د دې لپاره چې هغه له ماسره خبرې وکړي پوښتنې مې ترې کولې، ډیر مې په تنگ کړ څو ځله یې ځان غلی ونیوه خو چې ما پرې نښود نو په قهرجن انداز یې ما ته راوکتل دغه کاته نه وو بس سمه د اور لمبه وه نور نو زه پوې نه شوم چې څه وشو خو بس هغه مینانو خبره زړه یې رانه یوړو، په زړه کې مې سمسور ته یوې بل ډول مینې غزونې وکړې، یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سې مينې چې هر څوک يې په قيمت نه پوهيږي خو کله
يې چې له خونده خبر شي نو بيا هڅ هم خوند نه ورکوي
يوائې د يار مخ يې هر څه وي.
زما د سمسور سره مينه پيدا شوه زه نه پوهيدم چې څنګه
ورته ووايم چې زه له تاسره مينه لرم ،د امتحانونو نتيجې
راوتې نو سمسور په کې لومړی مقام خپل کړی وو او زه په
څلورم مقام بريالی شوې وم ، د امتحان نه وروسته دا
دريم ځل وه چې د سمسور سره مې خبرې وکړې ورته مې د
اول نومرګی مبارکي وويله او هغه هم راته مبارکي
وويله،له دې نه وروسته زما د سمسور اړيکې هم يو څه ښه
شوې ما او سمسور به خوا په خوا کيناستو اوس مو د يو
بل سره خبرې هم ښه په خلاصه ژبه کولې.
ډيرې ورځې تيرې شوې خو ما په زړه کې کرل ريبل چې
سمسور څنګه وپوهم چې زه له دې سره مينه لرم ،تل مدام
به يې تورې غټې بادمې او د حيا ډکې سترګې راته مخې
مخې ته کيدې د هغه ماسومه چهره چې په کې سل رازونه
پټ وو ډيره مې خوښه وه خو څه مې کړی وای چې نه مې
شو ورته ويلې اړيکې مو ورځ په ورځ ښه کيدې او يو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکې ټکالې مې هم ورسره زياتې شوې يو ورځ مې زړه لوی کړ ، يو ليک مې ورته وليکه چې په هغه کې ماوليکل .

ګرانه سمسوره !
زه تا ښګه پوی کړم او زه تا ته په کومه ژبه واويم...
خو پام چې ته په زړه کې کوم بد شک ونه کړې زه تا ته د خپل زړه حال په يو نظم کې وايم په دې تمه چې نا اميده مې نه کړې.

زړه ټکنی ولې شوې
بس نن يې په
زغرده
او په خلاصه ژبه
همداسې وپوهوه
او ورته ووايه چې
خوب مې له سترګو ورک دې
او په خوب کې چغې وهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر ناارامه یمه
لکه یو پوخ فلسفي
داسې د ژوند نه بیزار
بس د دې هر څه یو علت موجود دې
چې زه یې تاته هڅ ویلې نشم
خو بیا هم څه وکړمه
د خپل زړګي نه مجبور
بس دې نن وایم ورته
درسره مینه لرم

ستا د ځواب په تمه
ستا ډیوه

صبا شو څو ځله مې زړه لوی کړ چې ورته ووایم خو بیـا هم ویریدم چې هسې نه چې نورو هلکانو ته یـې ونـه ښـایي، څه به مې کړی وای د خپل زړه نه مجبوره وم زړه مې لوی کـړ او خط مې ورته ورکړ، ورته ومې ویل چې ګوره اوس به یې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې کله چې کور ته لاړې نو بيا به يې ګورې، چې ځواب يې درنه د ياده ونه وځي ځواب به يې حتماً راکوې.
ورځ تيره شوه شپه شوه دغه شپه هم په ما لکه د يو کال تېره شوه سهار شو ډيره ورخطاء وم چې هسې نه چې بده يې نه وي منلي په صنف کې مې رسوا نه کړي اته بجې کيدونکې وې چې پوهنتون ته راغلم ،د پوهنتون په دروازه راننوتم سمسور د کانټين مخکې ولاړ وو کله يې چې په ما سترګې ولګيدې نو زما په لور راروان شو دومره د تاثير لاندې راغلم چې له ځانه سره مې ويل چې اوس په ځمکه ننوځم ښه به وي خو د سمسور په مخکې ودريدل راته ډير ګران وو
د رانږدې کيدو سره سم يې يو کاغذ راکړ ما چې د سمسور رنګ ته وکتل تک سور اوښتې وو په زړه کې ډيره خفه شوم لکه چې بده يې ګڼلې اوس به څه بد رد راته وايي خو هغه هڅ ونه ويل روان شو.
زه هم په بيړه بيړه د ټولګي خواته ورغلم په ټولګي لکه د ليونۍ په ځير ورننوتم داسې احساس مې کاوه لکه چې همدا اوس مې د ژوند برخليک ټاکل کيږي ژر په خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کیناستم ټول ځان مې لړزې اخیستې وو ،ګوتې مې رپیدې کاغذ مې خلاص کړ په کاغذ کې هڅ هم نه وو یو ائې په کاغذ کې یوه لنډۍ لیکل شوې وه.

د یو زړګې نه بل ته لاروي
چې د ستا خوښ یم زما به ولې بدې شینه

د لنډۍ په لیدو مې په ټول بدن کې وینه وچلیده او ایله ارامه شوم او د ځانه سره مې شکر ویسته.
وختونه ډیر تېرشوه ان په دریم صنف کې شو اوس مو د یو بل سره مینه دومره زیاته شوه چې ان کله به مو چې یو بل ونه لیده نو بیخې به رانه لاره ورکه وه ،اوس مو د مینې خبرې یو بل ته مخامخ هم کولې او دواړه به یوځاې په تفریح کې ګرځیدو.
سمسور ډیر غریب ووغوښتل یې چې له ما سره واده وکړي نو مونږ کره یې جرګه راواستوله کله مې چې پلار د سمسور غریبي ولیده نو په ډیرو بدو خبرو سره یې هغه جرګه واپس کړه د ډیرو جرګو سره هم زما پلار راضي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو بعضې وخت د ډیره نازه هم اولاد بې لارې کیږي زه د پلار ډیره نازولې لور وم، ما په کور کې نه شو ویلې چې زه له سمسور سره واده کولو ته تیاره یم او هغوي هم له ما نه کومه پوښتنه ونه کړه.

اخیر دا شو چې فیصله مو وکړه چې تښتو به همدا اسې وشوه تعلیم او هر څه رانه پاتې شوه ،او یوه ورځ چې کله پوهنتون ته راغلم نو سمسور تیاري نیولې وه او دواړه روان شو.

له ډیر سفر څخه وروسته لاهور نومې ښار ته ورسیدو څه به د خپل ځان صفت درته کوم خو که ریښتیا راباندې وایې ځوانې وه او زه ډیره ښایسته هم وم مونږ په یوه کلي کې دېره شو په دغه کلي کې زمونږ کلیوال په لومړیو کې زمونږ سره ډیر ښه وو، خو وروسته چې کله د دغه کلي خلک په دې پوې شو چې دا دواړه سره راتښتیدلي دي نو بیا یې راته په بده سترګه کتل د یوې میاشتې نه زمونږ د کور مخکې به هر ورځ یو کس ناست وو ما دا خبره له سمسور سره شریکه کړه یوه ورځ چې کله دغه سړی بیا راغی، نو سمسور وروووت او غږ یې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وروره !دا ته دلته څه کوې ؟

هغه په ځواب کې ووې کیا بکتي هے.

لانجه جوړه شوه خو خیر جنګ ختم شو سمسور خپل کور ته راغې او هغه پنجابې خپل ،د څوارلسمې سپوږمۍ وه خاموشۍ خپلې وزرې خپرې کړې وې ښه مې په یاد دي لکه همدا اوس د شپې داسې دوه بجې به وې چې زمونږ د کور په دیوالو یو څوتنه راووښته او زما سمسور یې داسې په بې رحمۍ سره په چاقوګانو وواهه چې ښخې یې پرې زړه ونه سوزیده زما د امیدونو ډیوې یې مړې کړې...

او زه یې له ځانه سره روانه کړم ماډیرې چغې وکړې خو نه پوهیږم چې په هغې شپه په کلي څه وبا ګډه شوې وه هڅوک هم راجګ نه شو ،دغه بې رحمو زه له ځانه سره یو داسې ځاي ته بوتلم چې له دې نه مخکې ما هڅکله هم نه وو لیدلې ،دا یو ډیر عجیبه ځای وو دلته نورې ښځې هم موجودې وې په دې کې یو ښځه یې مشره وه چې تل به یې سګرټ په لاس کې وو زه څه خبره وم چې دا یو داسې ځای دي چې دلته د بې وسو ښځو په عزت لوبې کیږي دلته یې عزت په پیسو خرڅیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول يې په زوره ماته ګډا زده کوله که به ما انکار کاوه نو وهل ټکول به يې راکول خو څه مې کړي واي بايد ما د هر څه زغملې واى دا چې په ما څه تېر شوي دا يو خداى(ج) ته معلومات دي په دغه ځاى کې له ماسره څه څه ونه شول زما عزت له خاورو سره خاورې شو زما عزت د پيسو په مقابل کې خرڅ شو زه بې عزته شوم، مرګ هم نه راتله تل به مې سوال کاوه چې خدايه مرګ راکړې خو بې اجله مرګ هم نشته په دغه فاحشه خانه کې ما پوره اووه کاله تيره کړه او وروسته له اوو کالو څخه زه وتوانيدم چې له هغه ځناور څخه ځان خلاص کړم دا دې زه اوس ستاسې په مخ کې ناسته يم نه مې سر پنا شته او نه مې څوک خواخوږې بس څه وو چې په ما ونه شوه زه اوس خپل راتلونکي ژوند ته لږ اميد هم نه لرم زما د اميد ډيوې خو په هغې شپه مړې شوې چې کله يې سمسور په بې رحمۍ په چاقوګانو وواهه.

۱۷/۸/۱۳۸۹

مرام راډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library